

Tisha B'Av 5783

Selected Kinot in Hebrew and in English

Kinah No. 7: Elliot Schwartz

אִיכָה אֶצֶת בְּאַפְּךָ

#9 Rosenfeld (p. 93) • #7 Artscroll (p. 158) & Koren (p. 217)

7

Six of the kinot by HaKalir start with the word "Eikha." This kina has eleven three-line stanzas of a recurring form: The first line starts with "Eikha," and speaks of the horrors of the present, the second yearns for the glory of old, and the third line is an expression of mourning, and a repeated plea, "Remember, God, what has happened to us!" זכר יהוה מה־היה לנו! (Lam. 5:1). The paytan uses an

אֵיכָה אָצֵת בְּאַפְךָ, לְאַבֵּד בְּיַד אֲדוּמִים אֲמוֹנֵךְ.
וְלֹא זָכַרְתָּ בְּרִית בֵּין בְּתָרִים אֲשֶׁר בְּרַחְתָּ לְבַחְיוֹנֵךְ.
וּבְכֵן בְּטַיְנֵנוּ. זְכוֹר יְהוָה מִה־הָיָה לָנוּ:

אֵיכָה גְעַרְתָּ בְּגַעְרַתְךָ, לְגַלוֹת בְּיַד גְּאִים גְּאוּלֵיךְ.
וְלֹא זָכַרְתָּ דְלִיגַת דְּלוּג דְּרַךְ, אֲשֶׁר דִּלְגַת לְדִגְלוּךְ.
וּבְכֵן דְּבַרְנוּ. זְכוֹר יְהוָה מִה־הָיָה לָנוּ:

אֵיכָה הִגַּת בְּהִגֵּיךְ, לְהַדְּף בְּיַד הוֹלְלִים הַמוֹנֵךְ.
וְלֹא זָכַרְתָּ וְעוֹד וְתָק וְסַת, אֲשֶׁר וְעֵדֶת לְוַעֲוִיֵיךְ.
וּבְכֵן וְקוֹנְנוּ. זְכוֹר יְהוָה מִה־הָיָה לָנוּ:

אֵיכָה וְנַחַת בּוֹעֲמֵךְ, לְלַלּוֹל בְּיַד זָרִים זְבוּלֵיךְ.
וְלֹא זָכַרְתָּ חֲתוּן חֲקֵי חוֹרֵב, אֲשֶׁר חֲקַקְתָּ לְחַמּוּלֵיךְ.
וּבְכֵן חֲיוּנוּ. זְכוֹר יְהוָה מִה־הָיָה לָנוּ:

אֵיכָה טָרַחַת בְּטָרַחְךָ, לְטָרֵף בְּיַד טַמְאִים טְלָאֵיךְ.
וְלֹא זָכַרְתָּ יָקָר יְדִידוֹת יֵשׁוּ, אֲשֶׁר יַחֲדַת לְיוֹדְעֵיךְ.
וּבְכֵן יַלְלָנוּ. זְכוֹר יְהוָה מִה־הָיָה לָנוּ:

7

alphabetical alliterative rhyme structure, repeating odd-numbered letters five times, and even-numbered letters six times. The last stanza is probably a later addition, ending with the first phrase of the next kina. Commentary for this kina begins on page 220.

איכה How could You rush Your wrath,
ruining Your loyal people at the hand of Rome,
and not remember Your covenant with Abraham,
who met the challenge of Your trials?
And so, we exclaim,

Remember, God, what has happened to us!

איכה How could You scorn us with Your scorn,
exiling at the hand of the haughty, those You freed from Egypt,
and not remember the rapid road You once opened for the
banner-bearing tribes?
And so, we speak,

Remember, God, what has happened to us!

איכה How could You pronounce such words,
thrusting Your masses into wanton hands,
and not remember the assembly place You designated for Your followers?
And so, we lament,

Remember, God, what has happened to us!

איכה How could You abandon Your Sanctuary in Your rage,
allowing strangers to defile it,
and not remember the wedding vows at Horeb,
which You etched in stone for Your dear ones?
And so, we state,

Remember, God, what has happened to us!

איכה How could You so diligently toil
to allow brutes to tear Your lambs to pieces,
and not remember the precious friendship
with those whom You singled out to receive the Torah?
And so, we ululate,

Remember, God, what has happened to us!

אֵיכָה כּוֹנֵנֶת בְּכַעֲסֶךָ, לְכָלוֹת בְּיַד כּוֹשְׁלִים בְּרַמְךָ.
 וְלֹא זָכַרְתָּ לֹא לִזְנוֹת לְעוֹלָם, אֲשֶׁר לִמַּדְתָּ לְלִקְוֹתֶיךָ.
 וּבָכָן לָהֲגֵנוּ.
 זְכוּ יְהוָה מִהֲדַחֵיהָ לָנוּ:

אֵיכָה מַלְלֵת בְּמֵאֲסֶךָ, לְמַחֹת בְּיַד מוֹנִים מִנְשֹׂאֶיךָ.
 וְלֹא זָכַרְתָּ נְשִׂיאוֹת נּוֹצֵת נֶשֶׁר, אֲשֶׁר נִשְׂאָת לְנִשְׂוֹאֶיךָ.
 וּבָכָן נִהְיֵנוּ.
 זְכוּ יְהוָה מִהֲדַחֵיהָ לָנוּ:

אֵיכָה סַחֲתָ בְּסַעֲרֶךָ, לְסַגֵּר בְּיַד סַעֲפִים סִהְדֶיךָ.
 וְלֹא זָכַרְתָּ עֵז עַדְיֵי עַדְיִים, אֲשֶׁר עֲשַׂרְתָּ לְעַבְדֶיךָ.
 וּבָכָן צָעֲנֵנוּ.
 זְכוּ יְהוָה מִהֲדַחֵיהָ לָנוּ:

אֵיכָה פָּצַת בְּפִחְדֶךָ, לְפַגֵּר בְּיַד פְּרִיָצִים פְּלֹאֶיךָ.
 וְלֹא זָכַרְתָּ צְהֵלֹת צְבִי צְדָקָה, אֲשֶׁר צִמַּנְתָּ לְצַבָּאֶיךָ.
 וּבָכָן צָעֲקֵנוּ.
 זְכוּ יְהוָה מִהֲדַחֵיהָ לָנוּ:

אֵיכָה קָרָאת בְּקִרְיֹאתֶךָ, לְקַנּוֹת בְּיַד קָמִים קְרוֹאֵיךָ.
 וְלֹא זָכַרְתָּ רֹגֶשׁ רַכָּב רַבְתִּים, אֲשֶׁר רָצִיתָ לְרַעֲדֶךָ.
 וּבָכָן רָגַנּוּ.
 זְכוּ יְהוָה מִהֲדַחֵיהָ לָנוּ:

אֵיכָה שָׂאֲפַת בְּשֹׂאֲפֶךָ, לְשַׁלּוֹת בְּיַד שׁוֹלְלִים שְׁלֹמֶיךָ.
 וְלֹא זָכַרְתָּ תְּקוּף תְּלַתְלֵי תְּאֹר, אֲשֶׁר תִּכְנַת לְתַמְיִמֶיךָ.
 וּבָכָן תָּאֲנֵנוּ.
 זְכוּ יְהוָה מִהֲדַחֵיהָ לָנוּ:

תָּאֲנֵנוּ לְשֹׁפֵךְ כַּמִּים / עַל מַה בְּיוֹם זֶה נִשְׁבִּינוּ פַעֲמִים / זְכוּי בְּהִוִּיתִי
 יוֹשֶׁבֶת בְּשַׁלְוָה בְּיִרוּשָׁלַיִם / וְעַתָּה אֲאֻדָּה עַד חֹג שָׁמַיִם:

אֵיכָה How could You aim Your anger,
 enabling sinners to despoil Your vineyard,
 and not remember the lesson You taught to the ones
 You took to Yourself, not to abandon them?
 And so, we howl,

Remember, God, what has happened to us!

אֵיכָה How could You reject us,
 permitting oppressors to exterminate those who exalt You,
 and not remember how You carried us on the wings of eagles?
 And so, we moan,

Remember, God, what has happened to us!

אֵיכָה How could You condemn us in Your fury,
 imprisoning Your faith-witnesses in the hands of fiends,
 and not remember the glorious crowns with which
 You bedecked Your servants?

And so, we answer,

Remember, God, what has happened to us!

אֵיכָה How could You utter in Your frightening anger,
 defiling Your wonderful ones at the hands of the lewd,
 and not remember the beautiful Temple songs so special to Your people?
 And so, we shout,

Remember, God, what has happened to us!

אֵיכָה How could You issue a declaration,
 selling Your special servants to slave masters,
 and not remember the thousands of angels present at Sinai?
 And so, we sigh,

Remember, God, what has happened to us!

אֵיכָה How could You open Your mouth and long for
 the looting of Your loyal ones at the hands of pirates,
 and not remember the resplendent curls of hair which
 You arranged for Your innocents?

And so, we cry,

Remember, God, what has happened to us!

תָּאֲנֵנוּ We cry in anguish, pouring out our hearts like water.
 Why, on this day, have we fallen captive twice?
 How well do I remember dwelling tranquilly in Jerusalem!
 I grieve, and now I [let my laments] soar to heaven!

Kinah No. 11: Adela Korn

וַיִּקְוֶן יִרְמְיָהוּ עַל יְאֻשָּׁהוּ

#13 Rosenfeld (p. 102) • #11 Artscroll (p. 128) & Koren (p. 289)

In this kina, each line begins with the first word of the corresponding verse in Eikha chapter 4, which according to tradition was the eulogy Jeremiah the prophet said after the death of King Josiah (Rashi, Lam. 4:1). Commentary for this kina begins on page 292.

דברי הימים ב
לה, כה

וַיִּקְוֶן יִרְמְיָהוּ עַל־יֹאשִׁיָּהוּ:

אֵיכָה אֵלַי, קוֹנְנֵי מַאֲלָיו
בֶּן שְׁמוֹנֵה שָׁנָה הִחַל לְדַרוֹשׁ מַאֲלָיו.
בְּנֵי חָם בְּעֵבְרָם, חָנוּ עָלָיו
וְלֹא הִזְכֵּר לוֹ שְׂגוּי מַפְעָלָיו:
גַּם בְּכָל הַמְּלָכִים אֲשֶׁר קָמוּ לְגִדּוֹר
לֹא קָם כְּמוֹהוּ, מִיָּמוֹת אַבְיָגְדוֹר.
דָּבַק בּוֹ עֵוֹן לִיצְנֵי הַדּוֹר
אֲשֶׁר אַחֲרֵי הַדְּלָת, קָמוּ לְסִדֵּר:
הָאוֹכְלִים רֵעֵי שַׁחֲוֹר
כְּתָמוּ הַטּוֹב, פָּחְמוּ מִשַׁחֲוֹר.
וַיִּגְדַּל עֵוֹן, וַהֲשִׁיב יָמִין אַחֲוֹר
וְעוֹד לֹא שָׁלַח יָדוֹ מִן הַחֹר:
זָכוּ אֲמָרָיו, כִּנְסָה דַת לְהַקִּים
בְּצַע אֲמָרָתוֹ, בְּאָרוֹר אֲשֶׁר לֹא־יִקָּים:
חֲשַׁךְ תְּאֵרוֹ כִּנְאֻצוֹ רְחוּקִים
בְּבִצְעַ מוֹאֲסֵי דַת וְחֻקִּים:
טוֹבִים רַעִים נִקְרְאוּ, כִּשְׁלַחוֹ מִלְּאָךְ
מִה לִי וְלָךְ הַיּוֹם, לְתִלְאָךְ.
יָדַי עִם הָאָרֶץ, דָּמִים בְּמִלְּאָךְ
הַעֲנֵשׁ, בְּבִצְעֵי אֶת פְּנֵי פִלְאָךְ:
כִּלְהָ הַמּוֹנֵי, לְלַכֵּת אֶרֶם נְהָרִים
לְמַעַן לֹא תַעֲבֹר חָרֹב כָּל שְׂהוּא בְּאֶפְרַיִם.
לֹא שָׁמַע לְחֻזוֹה, לְשׁוֹב אַחֲוֹרִים
כִּי גֹרָה נִגְוָה לְסִכְסַךְ מִצְרַיִם בְּמִצְרַיִם:

דברים כג, יב

וַיִּקְוֶן "Jeremiah composed laments for Josiah."

11 Chr. 35:22

- א How a wail and a lament issued forth from the mighty leaders, for [Josiah], who, at the age of eight, began to search for God on his own.
- ב The sons of Ham [Egypt] passed through [the land of Israel] and encamped there. The merit of his many good deeds was to no avail.
- ג Among all the kings of Israel who sought to mend the breach [of idolatry], none surpassed him since the days of Avigdor [Moses].
- ד But the sin of his hypocritical generation stuck to him; those who concealed idolatrous images on the interior of their doors.
- ה Consumers of the Nile's vegetation [Egyptians], discolored his golden visage so that it became blacker than coal.
- ו The people's many sins caused God to withhold His redeeming right arm and no longer intercede on their behalf.
- ז [Josiah's] promise to uphold the Law was sincere. He rent his clothing when he learned that those who fail to enforce the Torah are cursed.
- ח His face became darkened with soot, as the enemy, once distant, now threatened, all because of the sin of those who rejected statutes and law.
- ט The would-be ally [king of Egypt] sent a messenger, assuring peace: "There is no enmity between us to justify waging war with you!
- י Why cause my soldiers to spill much blood? Why should you bear the blame for my divinely ordained [war against Assyria]?"
- יא [Josiah, stubbornly denying Egypt passage,] caused so many to fall at the battle in distant Aram, near the Euphrates, just so that "no sword" should, in any way, trespass the land of Ephraim.
- יב He ignored [Jeremiah's] instructions not to oppose Egypt's passage, for Egypt was doomed to self-destruction [and Israel's opposition thus not needed].

Deut. 27:24

מִחֲטָאֹת סְתִירַת מְזוּזוֹת
 חֲזוֹן עֲנֹתוֹתֵי הַחֲלוֹ לְבָאוֹת.
 נָעוּ עַנְמִים לְחַמוֹ לְהַבּוֹת
 וְלֹא הִסָּב פָּנָיו, וְסָפְדוּ עַל זֹאת:
 סוּרוּ הָעֵינָיו, עַד לֹא שָׁאִיָּה
 וַיִּמָּאֲנוּ סוּר, וּמִטּוֹ יוֹסֵד נִשְׂיָה.
 פָּנָי קָרַב קָרַב, וְלֹא עֲלֵתָה לּוֹ שְׁעָה
 וַיִּדְרוּ הַיָּרִים לְמִלְחָמָה יִאֲשִׁיָּה:
 עוֹדְנוּ עוֹצֵם עֵינָיו, בְּגִוּיוֹ נוֹחֲצִים
 חֶץ אֶחָד חֶץ, מוֹרִים וְלוֹחֲצִים.
 צָדוּ וְשִׁמְוָהוּ כַּמִּטְרָה לְאֲחֵצִים
 וַיִּירָקוּ בּוֹ שְׁלִשׁ מֵאוֹת חֲצִים:
 קָלִים צִתְתוּ אַחֲרָיו, אֲזוֹן מוֹצֵא פִיהוּ
 וְעַד מִצְאוֹ נֶפֶשׁ, מַעֲשׂוֹ הִיפִיָּהוּ.
 רוּחַ שְׁפָתָיו הִפְצָה מִפִּיָּהוּ
 צָדִיק הוּא יְהוָה, כִּי מְרִיתִי פִיהוּ:
 שׁוֹשֵׁי נוֹף, כִּי קָנוֹא זָעַם
 לְשִׁלְם שְׁאוֹנִם בְּעוֹן בְּצַעֲם.
 תָּם כִּתְּם הַטּוֹב, עִם זוֹ בִּפְשָׁעִם
 וַיִּקְוֶנּוּ עָלָיו כָּל אֵיכָה וְיַעֲם זָהָב:
 תָּם בְּמִקְרָה אֶחָד כּוֹס מְגִדוֹ לְשִׁתּוֹת
 בְּמוֹעֵד שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה, כְּגַעַת הַקְּהָל לְאֲתוֹת.
 תָּלָה עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם, מִהָרוֹס שְׁתוֹת
 כִּי סָפְדוּ לּוֹ אֵיכָה, בְּעֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת:

אותות קינות לְבִטָּה מְחֹלֵי / עַת כִּי שָׁכַחְתִּי מְחֹלֵלִי
 זְמוֹתֵי כִי לְעַד יֵאָהֵלִי / רְשַׁעְתִּי וְנִסְעֵתִי, וְנִטַּשׁ אֱהָלִי:

דברי הימים ב
 לה, כג

איכה ה, א

- מ Because they worshiped idols behind closed doors
 and scorned the vision of the prophet from Anatot,
 נ the Anamites [Egyptians] advanced
 and ravaged their bodies;
 [Josiah] persisted to do battle, and for that we lament.
- ד "Turn back," [the prophets] pleaded, "before disaster strikes!"
 But they refused to turn back, thus shaking the earth's foundation.
 ד [Josiah] continued to do battle, but his prayers were to no avail;
 the arrows of archers pierced Josiah.
- ע His eyes already closed, they continued to pound his body,
 shooting forcefully dart after dart.
 ז They ambushed him and made him their target,
 pelting him with three hundred arrows.
- ק Swiftly, they drew near to hear his last words.
 His deeds remained beautiful even as he expired.
 ר With his last gasp, he mumbled,
 "The LORD is righteous; it is I who defied His word!"
- ש Rejoice, Nof [Egypt], for He has vent His wrath
 to punish that crowd who sinned through theft.
 ת Gone because of their sin is the finest gold [King Josiah],
 For whom [Jeremiah] composed, "Alas! The gold is dulled!"
- ת He met the same fate [as King Ahab],
 drinking the bitter cup of Megiddo,
 in the post-Sabbatical year, at the time the people would gather.
 ת For another twenty-two years, He postponed shattering the Temple's
 foundations, corresponding to the twenty-two letters [of the alphabet]
 with which the dirge in [Josiah's] honor was composed [by Jeremiah].
- אותות My joy was transmuted into letters of lament /
 at the time I forgot my Creator.
 זמורתי I had thought that He would shelter me forever, / but I acted
 wickedly, was expelled, and my shelter [the Temple] is now forsaken.

11 Chr. 35:23

Lam. 4:1

Kinah No. 21: Amy Koplou

אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן

#23 Rosenfeld (p. 125) • #21 Artscroll (p. 248) & Koren (p. 415)

21

This kina describes the martyrdom of the Aseret Harugei Malkhut, the ten sages who were martyred by the Romans in the middle of the second century CE. The theme was a common one among paytanim, appearing as early as the tenth century (Seder Rav Sa'adia Gaon). The

אָרְזוּ הַלְבָנוֹן, אֲדִירֵי הַתּוֹרָה.
 בְּעֵלֵי תְרִיסִין בְּמִשְׁנָה וּבְגִמְרָא.
 גְבוּרֵי כֹחַ, עֲמַלְיָה בְטַהֲרָה.
 דָּמָם נִשְׁפָּךְ כַּמַּיִם, וְנִשְׁתָּה גְבוּרָה.
 הֵנּם קְדוּשֵׁי הָרוּגֵי מַלְכוּת, עֲשָׂרָה.
 וְעַל אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכֵיָה, וְעֵינַי נִגְרָה:
 זֹאת בּוֹכְרֵי, אֲזַעֵק וְעַקָּה גְדוּלָה וּמְרָה.
 חֲמֻדַּת יִשְׂרָאֵל, כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ, נוֹר וְעֻטְרָה.
 טְהוּרֵי לֵב, קְדוּשֵׁי קְדוּשִׁים, שְׁחִיטָתָן בְּמִיתָה חֲמוּרָה:
 יָדוּ גוֹרֵל, מִי רֵאשׁוֹן לְחֶרֶב בְּרוּרָה.
 כִּנְפֵל גּוֹרֵל עַל רֶבֶן שְׁמַעוֹן, פָּשַׁט צְוָארוֹ וּבְכַה כִּנְגוּרָה גּוֹרָה.
 לְרֶבֶן שְׁמַעוֹן חֲזוֹר הִהְגִּמוֹן, לְהַרְגוֹ בְּנֶפֶשׁ נְצוּרָה:
 מִזְרַע אֶהְרֹן שָׂאֵל בְּבִקְשָׁה לְבָבוֹת עַל בֶּן הַגְּבִירָה.
 נִטַּל אֶת רֵאשׁוֹ, וְנִתְּנוּ עַל אַרְכְּבוֹתָיו, מְנוּרָה הִטְהוּרָה.
 שָׁם עֵינָיו עַל עֵינָיו, וּפְיוֹ עַל פִּי בְּאַהֲבָה גְמוּרָה.
 עָנָה וְאָמַר, פֶּה הִמְתַּגְּבֵר בְּתוֹרָה.
 פְּתָאוּם נִקְנְסָה עָלָיו מִיתָה מִשְׁנָה וְחֲמוּרָה:
 צִיָּה לְהַפְשִׁיט אֶת רֵאשׁוֹ הַמֶּלֶךְ, בְּתַעֲרֵר הַשְּׂכִירָה.
 קִים בְּעוּרוֹ, אָמְרוּ לְנַפְשׁוֹ, שְׁחִי וְנַעֲבְדָהּ.
 רִשְׁעֵי הַפּוֹשֵׁט, עַת הִגִּיעַ לְמָקוֹם תְּפִלִּין, מִצְוַה בְּרָה.
 שָׁמַע צְעָקָה, וְנוֹדַעַע עוֹלָם, וְאַרְצָה הִתְפַּוְרָה.
 תַּעֲמֹד זְכוּתוֹ לְדוֹרוֹת, קוֹל יְהוָה בְּהַדְרָה:

ישעיה נא, כג.

21

נאיר בן חיאל חוק, "נאמן, יחיד בן חיאל" *identifying him as Rabbi Meir ben Yehiel, an Ashkenazic rabbi of the early thirteenth century. Commentary for this kina begins on page 418.*

- א Cedars of Lebanon, masters of Torah,
 ב shield bearers in Mishna and Gemara,
 ג powerful heroes, toiling in purity:
 ד Their blood is spilled like water, and their strength, sapped.
 ה They are ten holy ones, martyred by the kingdom.
 ו For them, I cry, and my eyes flow with tears.
 ז When I remember this, I cry a great and bitter cry.
 ח Israel's delight, holy vessels, a wreath and a crown,
 ט pure of heart, holiest of holy, slaughtered in horrible death.
 י They cast lots to determine who would first be chosen for the sword.
 יא When the lot fell upon Rabban Shimon [ben Gamliel],
 he stretched his neck and cried, accepting the decree.
 יב The executioner turned to Rabban Shimon,
 killing him with pent-up fury.
 יג The descendant of Aaron [Rabbi Yishma'el]
 begged to be allowed to grieve for the prince.
 יד [Rabbi Yishma'el] took [Rabban Shimon's]
 head and placed it upon his knees, as if it were a pure Menora.
 טו Placing his eyes upon his eyes, and his mouth upon his
 mouth with sincere love,
 טז he proclaimed, "A mouth, vigorous with Torah,
 טז suddenly condemned to a horrible and freakish death!"
 יז [The prelate] ordered to flay his head with a sharpened razor.
 יח He fulfilled with his skin the saying,
 "Get down, that we may walk over you!"
 יט The villain did the flaying, and as he reached the place of the special
 commandment of tefillin,
 כ [Rabbi Yishma'el] let out a scream, causing the world
 to shake and the earth to tremble.
 כא "His merit will stand for all generations,"
 said the voice of God in His glory.

Is. 51:23

מֵאֲחֵרָיו הֵבִיאוּ אֶת רַבִּי עֲקִיבָא, עוֹקֵר הָרִים וְטוֹחֵןן זוּ בּוֹ בַסְבָּרָה.
אֶת בְּשָׂרוֹ מְסַרְקִין, בְּמַסְרֵק הַבְּרָזָל לְהַשְׁתַּבְּרָה.

יָצְתָה נְשָׁמָתוֹ בְּאֶחָד, וּבֵת קוֹל אָמְרָה.

רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיד, גּוֹפֵךְ טְהוֹר בְּכָל מִינֵי טְהָרָה:

בֶּן בְּבֵא רַבִּי יְהוּדָה אֲחֵרָיו הֵבִיאוּ, בְּשִׁבְרוֹן לֵב וְאִוְהָרָה.

נִהָרַ בֶּן שִׁבְעִים שָׁנָה, בִּיְדֵי רָשָׁעָה אֲרוּרָה.

יֹשֵׁב בְּתַעֲנִית הָיָה, נָקִי וְחַסִּיד בְּמִלְאֲכָתוֹ לְמַהֲרָה:

חֲנִינְיָא בֶּן תְּרֵדִיוֹן אֲחֵרָיו, מִקְהִיל קְהֵלוֹת בְּצִיּוֹן שְׁעָרָה.

יֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ, וְסָפֵר תּוֹרָה עִמּוֹ, וְהִקְיִפוּהוּ בַתְּבִילֵי זְמוּרָה.

אֶת הָאוֹר הַצֵּיטוֹן בְּהֵם, וְכִרְכוּהוּ בְּסִפֵּר תּוֹרָה, וּבְעָרוּ בּוֹ הַבְּעָרָה.

לְלַבּוֹ סְפוּגִין שֶׁל צֶמֶר הִנְחֹו, שְׁלֵא יָמוֹת מַהֲרָה:

חֲסִיד רַבִּי יִשְׁכַּב סוֹפֵר, הִרְגוּהוּ עִם עֲמוּרָה.

וְדָקוּהוּ וְהִשְׁלִיכוּהוּ לְכַלְבִּים, וְלֹא הִקְבֵּר בְּקַבּוּרָה.

קוֹל בֵּת יִצְחָא עָלָיו, שְׁלֵא הִנִּיחַ כְּלוֹם מִתּוֹרַת מֹשֶׁה לְשִׁמְרָה:

אֶת רַבִּי חֲנִינְיָא בֶּן חֲכִינְאִי, וְאֲחֵרָיו רַבִּי חֲצִפְתִּי, בְּיוֹם עֲבָרָה.

מִיַּד עוֹף הַפּוֹרֹת, בְּהַבֵּל פִּיֹּו נִשְׂרַף כְּבַמְדוּרָה:

צְדִיק, רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שְׁמוּעַ, בְּאֲחֵרוֹנָה נִהָרַג בְּמִדְקָרָה.

יוֹם עָרַב שַׁבָּת הָיָה, וְזִמן קְדוּשָׁה, וְיִקְדַּשׁ וְיִקְרָא.

חָרַב שְׁלֵפוֹ עָלָיו, וְלֹא הִנְחִיחוּהוּ בַחַיִּים, לְסַיִם וּלְגַמְרָה.

יָצְתָה נְשָׁמָתוֹ בְּבֵרָא אֱלֹהִים, יוֹצֵר וְצָר צוּרָה:

הִנֵּה כַהֲנָה וְכַהֲנָה, הוֹסִיפוּ בִּנְי עוֹלָה לְעֵנוֹת בְּגַעְרָה.

בַּסְקִילָה, שְׂרָפָה, הָרַג וְחִנְקָה, מִי יוֹכַל לְשַׁעְרָה.

נֹתֶרֶת מִמְנָה יֵאָכְלוּ אֲרוּת, שֶׁהָ פּוֹרָה.

יֵאָכְלוּהָ בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ, כַּחֲשָׂאֵת וְכֶאֱשָׁם, לְאֵבֶד וְזָכָה.

חֹוה הַתְּנוּפָה וְשׁוֹק הַתְּרוּמָה, טָרְפוּ אֲרִיָּה וְהַכְּפִירָה.

יֵיטֵב בְּעֵינֵי יְהוָה, וְלֹא יוֹסִיף עוֹד לְיִסְרָה.

אִמְץ בְּרַפִּים כּוֹשְׁלוֹת, חֲלַק יַעֲקֹב, וּמוֹשִׁיעַ בַּעַת צָרָה:

לְצִדִּיק יִמְלֵךְ מִלְךְ / וְשְׁלֹמוֹ יִמִּי אֲבַלְךְ / לְאוֹרוֹ נִסַּע וְנִלְךְ:

מֵאֲחֵרָיו Afterwards, they brought Rabbi Akiva, uprooter of mountains, who ground one against the other with his intellect. / They combed his flesh with an iron comb to break it. / His soul departed with the word "One," and a heavenly voice said, / "Rabbi Akiva, you are fortunate; your body is pure in every manner of purity."

בֶּן Rabbi Yehuda ben Bava, they brought in with a broken heart and a warning, / killed at age seventy by the cursed evil kingdom. / He fasted frequently, was clean and pious, and was diligent in his work.

אֲחֵרָיו After him was Rabbi Hananya ben Teradyon, assembler of great crowds at Zion's gate. / Sitting and teaching, a Torah scroll at his side, they enveloped him with bundles of twigs / and set them afire, winding the Torah scroll around him and lighting a bonfire. / They attached moistened bits of wool to his heart to prolong his agony.

חֲסִיד The pious Rabbi Yeshevav the Scribe was killed by this nation of Gomorrah. / They cast him, threw him to the dogs, so that he was never properly buried. / A heavenly voice declared that there was nothing in the Torah of Moses that he did not observe.

אֶת Rabbi Hanina ben Hakhinai, and after him, Rabbi Hutzpit, on that wrathful day. / Birds flying overhead were singed as if torched by the breath of his mouth.

צְדִיק The righteous Rabbi Elazar ben Shamua was killed with a chisel. / It was Sabbath eve, the time for Kiddush, and as he recited it, / they drew the sword upon him, not permitting him to live to finish it. / His soul departed Gen. 2:3 at the words "God created," the Creator and Sculptor of forms.

הִנֵּה On and on, these villains tortured and threatened. / Stoning, burning, killing, and choking; who can assess [this calamity]? / Of the remnants, lions consumed those scattered sheep! / Eaten in a sacred place like the sin-offering and guilt-offering leaving no trace, / the special offerings of breast and thigh, lion and cub devoured. / May it be good in the eyes of God to never again punish us. / Make firm the tottering knees, O Jacob's Portion, Jer. 10:11 and Deliverer in troubled times.

לְצִדִּיק "The King shall reign in righteousness." / "Your days of mourning shall cease." / By His light, we shall journey forward. Is. 32:1
Is. 60:2c

Kinah No. 23: R' Bracha Jaffe

וְאֵת נְוִי, חֲטָאֲתִי הַשְּׂמִימָה

#25 Rosenfeld (p. 129) • #23 Artscroll (p. 260) & Koren (p. 439)

23

This kina, of uncertain authorship, is based on a story in Gittin 58a, and is found (with slight variations) in both Ashkenazic and Oriental liturgy. Commentary for this kina begins on page 442.

וְאֵת נְוִי, חֲטָאתֵי הַשְּׂמִימָה
וְדַמְעָתִי, עַל לְחָיִי אֲזוּרִימָה.
וּבַיּוֹם זֶה, נְהִי נְהִיָּה אֲרִימָה.
וְאֶהְיֶמָה מִיָּמִים יָמִימָה:

אֲבָל לֵב, וְנַחוּם חֲדָל חֲדוּל
וּמְכַל כָּאֵב, צִירֵי נִבְדָּל בְּדוּל.
עַל בֶּן וּבַת רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּהֵן גְּדוּל
זְכָרָם, יְקוּד בְּלִבְבֵי אֲשִׁימָה.
וְאֶהְיֶמָה מִיָּמִים יָמִימָה:

עַת נִשְׁבּוּ, וְנִפְּלוּ לְשָׁנֵי אֲדוּנִים
וְהֵם שְׂכָנִים, זֶה לְעַמָּת זֶה חוֹנִים.
וַיִּסְפְּרוּ זֶה לְזֶה עֲנִינִים
וְזֶה אָמַר, מִשְׁבֵּית צִיּוֹנִים.
שְׂבִיטֵי שֹׁפְחָה לְבוּשֵׁת שָׁנִים
כְּלִבְנָה בְּזוּי וּקְלִסְתֵּר פָּנִים.
וּבִתְאָר, בְּקִצְעֵהָ וַיִּמִּימָה.
וְאֶהְיֶמָה מִיָּמִים יָמִימָה:

רַעְהוּ סִפְרֵי לֹוּ בְּכַפְלָיִים
הֵן אֲנִי בָּא מִשְׁבֵּי יְרוּשָׁלַיִם.
שְׂבִיטֵי עֶבֶד יִפָּה עֵינַיִם
כְּשֹׁמֵשׁ, בְּתַקְפוֹ עַת צִהָרִים.
וְסָהַר, עַת זְמַנָּה הַשְּׁלִימָה.
וְאֶהְיֶמָה מִיָּמִים יָמִימָה:

23

וְאֵת My Temple – my sins destroyed it!
I let my tears stream down my cheeks.
On this day, I will raise a woeful cry.
And I mourn from year to year.

אֲבָל With an aggrieved heart, impossible to console,
of all injuries, my pain is unique,
over the son and daughter of Rabbi Yishma'el, the High Priest.
Their memory is like a fire in my heart.
And I mourn from year to year.

עַת Held captive in the possession of two different masters
who dwelled nearby one another,
and as they discussed various matters,
one related, "Of Zion's captives,
I purchased a maid, clothed in scarlet,
like the moon in radiance and beauty,
and in appearance like Keziah and Jemima.
And I mourn from year to year.

רַעְהוּ His comrade responded with double the praise.
"I, too, visited Jerusalem's captives,
and purchased a slave-boy with beautiful eyes
like the sun in full force, at noon,
and like the moon in its fullness.
And I mourn from year to year.

בֹּא וְנוֹגַם, וְנַחֲלָקָה בְּנֵתַיִם
 בְּוִלְדוֹת, כְּמוֹ בּוֹכְבֵי שָׁמַיִם.
 לְשִׁמְעוּ אֹתָהּ, תַּעֲלֶנָּה אָזְנִים
 לְזָכֹר זֹאת, אֶת מְדֵי אֶפְרַיִם.
 וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה:

כְּהֶסְכֵּימוּ עַל זֹאת שְׁנֵיהֶם יַחַד
 לְעֵרֵב וְגִוָּם בְּחֹדֶר אֶחָד.
 וְהָאֲדוֹנִים בְּחוּץ, לִבְס כְּאֶחָד
 וְהֵם בּוֹכִים בְּמַר נַפְשׁוֹ, וְפָחַד.
 עַד בְּקָר, בְּכִיתָם לֹא הִדְמִימָה.
 וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה:

זֶה יִסְפֹּד, בִּיקוֹד לִבָּב יִמְסָה
 בֵּן אֶהְרֹן, אֵיךְ לְשִׁפְחָה יְהִי נוֹשֵׂא.
 וְהִיא גַם הִיא, תִּיֵּלַל בְּתַגְרֵת שׁוֹסָה
 בַּת יִכְבֵּד, אֵיךְ לְעֶבֶד תִּנְשֵׂא.
 אֹזֵי כִי וְאֵת גֹּר אֹמְרֵי וְעוֹשֵׂה
 לְזֹאת יִבְכוּ עֵשׂ, כְּסִיל וְכִימָה.
 וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה:

אוֹר בְּקָר, זֶה אֶת זֶה כְּהִכִּירוּ.
 הָיוּ אֶחָד, וְהָיוּ אֲחֹת, הַגְּבִירוּ.
 וְנִתְחַבְּקוּ יַחַד וְנִתְחַבְּרוּ
 עַד יִצְאָה נְשָׁמָתָם בְּנִשְׁימָה.
 וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה:

לְזֹאת יְקוֹנֵן יִרְמְנָה בְּשֵׂאֵהָ
 גְּזֵרָה זוֹ, תִּמְיֵד אֲנִי בּוֹכֶיָה.
 וּבְלִבִּי יִקְדֵי וְכֹוִיָה
 עַל בֵּן וּבַת מִסְפֹּד רַב אֲנֶהְיֶמָה.
 וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה:

בֹּא "Let us mate them and evenly split
 the offspring, sure to be like stars in the sky."
 Hearing this makes one's ears ring!
 Recalling this, I rend my garments.
 And I mourn from year to year.

כְּהֶסְכֵּימוּ Together, they both agreed to this,
 and that night, coupled them into one room.
 The slave-masters stood outside with identical intention,
 while the slaves cried, embittered, and frightened.
 Until dawn, their crying did not abate.
 And I mourn from year to year.

זֶה One lamented with a feverish and melted heart,
 "How will a grandson of Aaron marry a slave-girl?"
 And she, too, wailed, "Because of a villain's transaction,
 will a daughter of Yokheved marry a slave?"
 Woe that He, who does what He says, has thus decreed!
 Over this, the celestial constellations weep!
 And I mourn from year to year.

אוֹר With the break of dawn, they recognized one another
 and overpowered each other, crying, "Oh, brother!" "Oh, sister!"
 They embraced and clung to each other
 until their souls departed with one last breath.
 And I mourn from year to year.

לְזֹאת For this, Jeremiah lamented in horror.
 This horrid decree, I will forever bemoan.
 In my heart burns a fire, a scorching flame.
 For the son and daughter, I will deliver a powerful lament!
 And I mourn from year to year.

Kinah No. 25: R' Steven Exler

מִי יִתֵּן רֵאשִׁי מַיִם,
וְעֵינַי מִקּוֹר נוֹזְלִי

#27 Rosenfeld (p. 132) • #25 Artscroll (p. 270) & Koren (p. 455)

25

This kina, by Rabbi Kalonymos ben Yehuda of Speyer, laments the massacres perpetrated by the Crusaders in 1096, which destroyed the most prominent Jewish communities of the Rhineland. Some have suggested that Rabbi Kalonymos wrote a kina eulogizing the martyrs of his own

ירמיה ח,כג

מִי יִתֵּן רֵאשֵׁי מַיִם, וְעֵינַי מְקוֹר נוֹזְלִי.
וְאֶבְכֶּה כָּל יְמוֹתַי וְלַיְלִי / אֶת חַלְלֵי טַפִּי וְעוֹלְלֵי, וְיֹשֵׁי קְהָלִי.
וְאַתֶּם עִנּוּ אֲבוֹי, אוֹי וְאַלְלִי / וּבְכּוּ בְּכַה רַב, וְהָרַב.
עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יְהוּדָה, כִּי נָפְלוּ בַחָרֵב:

ירמיה יג,ז

וְדַמְעוֹת תִּדְמַעַ עֵינַי, וְאַלְכָּה לִי שָׂדֵה בּוֹכִים / וְאֶבְכֶּה עִמּוֹ מְרֵי לֶבָב.
הַנְּבוֹכִים.
עַל בְּתוּלוֹת הַיְּפוֹת, וְיֵלְדִים הָרָכִים / בְּסַפְרֵיהֶם נִכְרָכִים, וְלִטְבַח נִמְשָׁכִים.
אֶדְמוּ עֵצִם מִפְּנֵינִים, סַפְרִים וְנִפְכִים / כְּמוֹ טִיט חוֹצוֹת, נִדְשָׁים וְנִשְׁלָכִים.
קוֹרוּ טַמְאָה, קְרָאוּ לָמוּ מִלְקָרֵב.
עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יְהוּדָה, כִּי נָפְלוּ בַחָרֵב:

ירמיה יג,ז

ישעיה טז, כא

וְתִרַד עֵינַי דְּמָעָה, וְאֵילִילָה וְאַנּוּדָה / וְלִבִּי וְלַחְגֹר שָׁק, אֶקְרָא לְהַסְפִידָה.
מִפֵּי יִקְרָה, וּמִזֶּהָב חֲמוּדָה / פְּנִימָה כְבוֹדָה, כְּבוֹד כָּל לְלֵי חֲמֻדָה.
רְאִיתִיָּה קְרוּעָה, שְׂכוּלָה וְגִלְמוּדָה / הַתּוֹרָה וְהַמִּקְרָא וְהַמִּשְׁנָה וְהַאֲגָדָה.
עֵנִי וְקוֹנֵנוּ זֹאת לְהַגִּידָה / אֵי תוֹרָה וְתַלְמוּד וְהַלּוּמֻדָה.
הֲלֹא הַמְקוֹם מֵאִין יוֹשֵׁב חָרֵב.
עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יְהוּדָה, כִּי נָפְלוּ בַחָרֵב:

יחזקאל כג, יב

תהלים קל"ב

וְעַפְעַפִּי יוֹלוּ מַיִם, דְּמַעַ לְהַגִּידָה / וְאֶקוֹנֵן מֵר, עַל הַרוּגֵי אֶשְׁפִירָא.
בְּשֵׁנֵי בְשָׁמוֹנֶה בּו, בְּיוֹם מְרוּגָע, הִקְרָה / מְרוּגְעֵי לְרוּגְעֵי, נַחֲלָפֵי לְהַבְעִירָה.
נִהְרְגוּ בַחֲזוּרֵי חֲמֹד, וְיֹשֵׁי הַדְּרָה / נֶאֱסַפּוּ יַחַד, נִפְשָׁם הַשְּׁלִימוּ בְּמוֹרָא.
עַל יְחֻד שֵׁם הַמִּיחָד, יַחַדוּ בְּגִבּוֹרָה / גְּבוּרֵי כַח, עֲשִׂי דְבָרוֹ לְמַהְרָה.
וְכַהֲנֵי וְעַלְמֵי נְגוּעוֹ, כְּלָהֶם עֲשָׂרָה.
עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יְהוּדָה, כִּי נָפְלוּ בַחָרֵב:

25

community only, with the stanzas about Worms and Mainz being written by other paytanim (similar stanzas were written about the martyrs of Cologne and Frankfurt). Commentary for this kina begins on page 460.

יְיִ Would that my head were water, and my eyes a fountain of tears, / and I would cry all my days and nights / for the corpses of my babes and infants, and the aged of my community. / I ask you to respond, "Oh! Woe! Alas!" / And weep a weeping, much weeping.

For the house of Israel and the people of the LORD who have fallen by sword.

יְיִ My eyes flow with tears, and I will betake myself to the fields to weep, / and ask others stunned and embittered to join in my wailing / for the beautiful maidens and delicate lads, / wrapped in their schoolbooks and led to slaughter. / Their bodies, rosier than rubies, sapphire, or turquoise, / were slung and trampled like mud in the streets. / "Stay away! They are unclean," shouted the enemy about them.

For the house of Israel and the people of the LORD who have fallen by sword.

יְיִ Let my eyes flow with tears, I will wail and shake my head. / I will eulogize [the Torah] with weeping and with sackcloth. / She is more dear than fine gold, more precious than gold, / her glory inward, the glory of all precious vessels. / I have seen her torn, bereaved, and desolate. / Torah, Scripture, Mishna, and Aggada: / raise your voice, lament, and tell this tale. / Where are Torah, Talmud, and students? / The place is in ruin, no one there!

For the house of Israel and the people of the LORD who have fallen by sword.

יְיִ My eyelids flow with water, dripping tears. / I weep bitterly for the murdered of Speyer. / It happened on the eighth day of the second month [Iyar] on the day of rest. / "Rest" was transposed to "tempest" destructive. / Handsome youths and dignified elders were killed. / They assembled, all agreeing to be martyred, / testifying to the unity of God's name, courageously. / Mighty men, who do His bidding speedily. / My priests and my young men, all ten expired.

For the house of Israel and the people of the LORD who have fallen by sword.

יבמר In my bitter agony and grief, I will compose a dirge. / Holy congregations!
Their massacre I remember today. / The community of Worms, special and
unique. / Giants of the earth, innocent and pure! / Twice, they sanctified
the One Name in awe, / cleansed once on the twenty-third of the month Ziv
[Iyar], / And on [the first day of] the third month [Sivan], as they chanted
Hallel, / they made a pact to be martyred for the love [of God]. / I will moan
for them with a torrent of tears of woe, / all deserving to be endowed with
majestic crowns!

For the house of Israel and the people
of the LORD who have fallen by sword.

ועל And upon the great of the wonderful community of Mainz, / swifter than
eagles and stronger than lions, / they too consented in unison to sanctify the
awesome One Name. / For them, I will scream a piercing scream with bitter
soul, / as if for the destruction of both Temples, razed today, / and for the
destruction of minor temples [synagogues] and study halls of Torah!

For the house of Israel and the people
of the LORD who have fallen by sword.

בחדש On the third day of the third month [Sivan], these were added to my sorrow
and curse. / That month was transformed into one of agony and trouble / on
the day the Law was given, when I hoped to be spared in her merit. / On the
very day she was given, she departed. / Gone back on high to her original
home, / with her "containers" and her "pouches," those who searched her and
studied her. / Her disciples and her students in darkness as in light!

For the house of Israel and the people
of the LORD who have fallen by sword.

שינו Take this to heart, and compose a bitter eulogy. / Their murder is worthy
of mourning and placing ash, / equal to the burning of the House of our God,
the porch and the Palace, / because it is improper to add a day of breach
and conflagration, / and wrong to advance the date; rather, to postpone it. /
Therefore, today [Tisha B'Av], I will arouse my grief / and lament, and wail, and
cry with bitter soul, / with sighs weighing heavily from dawn to dusk,

For the house of Israel and the people
of the LORD who have fallen by sword.

ובמר יגוני ועצמי, ילל אחבירה / קהלות הקדש, הריגתם היום בזכרה.
קהל וורמיזא, בחונה ובחורה / גאונ ארץ, ונקמי טהרה.
פעמים, קדשו שם המיוחד בנורא / בעשרים ושלשה בחדש זיו,
לטהרה / ובחדש השלישי, בקריאת הלל לשורה.
השלימו נפשם באהבה קשורה / אהימה עליהם בבכי ילל לחשרה.
כלולי כתר, על ראשם לעשרה.

על בית ישראל ועל עם יהודה, כי נפלו בחרב:

ועל אדירי קהל מגנצא ההדורה / מנשרים קלו, מאריות להתגברה.
השלימו נפשם על יחוד שם הנורא / ועליהם יעקת שבר אזעק, בנפש
מרה.

על שני מקדשי, יסודם כהיום ערעה / ועל חרבות מעט מקדשי,

ומדרשי התורה.

על בית ישראל ועל עם יהודה, כי נפלו בחרב:

בחדש השלישי בשלישי, נוסף לדאבון ומארה / החדש אשר נהפך
ליגון וצרה.
ביום מתן דת, שברתי להתאשרה / וביום נתינתה, כמו כן אז חזרה.
עלתה לה למרום, למקום מדורה / עם תיקה ונתקה, והדורשה ותוקרה.
לומדיה ושומיה באישון, כמו אורה.

על בית ישראל ועל עם יהודה, כי נפלו בחרב:

שימו נא על לבבכם, מספד מר לקשרה / כי שקולה הריגתם, להתאבל
ולהתעפרה / כשפרת בית אלהינו, האולם והבירה.
וכי אין להוסיף מועד שבר ותבערה / ואין להקדים, וולתי לאחרה.
תחת כן, היום לויתי אעורה / ואספדה ואילילה, ואבכה בנפש מרה.
ואנחתי כבדה, מבקר ועד ערב.

על בית ישראל ועל עם יהודה, כי נפלו בחרב:

עַל For these, I cry and moan moans, / and summon the lamenters and wise women. / "Alas," and "Alack," they all murmur. / Does any wound compare to my wound? / Outside, the sword murders, and indoors, there is terror! / My corpses, killed by the sword, lie strewn, nude and naked. / Bodies lying like refuse for wild beasts and animals. / Nursing child and aged man, lads and lasses / were teased by my oppressors and endured great shame. / "Where is their God? The Rock they trusted in" until death? / Let Him come and rescue and resurrect their souls! / Mighty God, who like You forgives bundles of sins? / You are silent and restrained; why do You not gird Yourself with fury? / When my mockers say to me, "If He is a God, let Him do battle!"

Lam. 1:16

Is. 5:25

Deut. 32:25

Deut. 32:37

Judges 6:31

For the house of Israel and the people of the LORD who have fallen by sword.

עֵינַי My eyes, my eyes, flow with tears. Our singing has turned into mourning. / My flute accompanies mourners, without respite and never abating. / Who will approach me consolingly, and who will encourage me to awaken? / Wrath issues forth, and a tempest arrives. / The attacking foe devours me and panics me, / breaks my bones, strews them and scatters them. / He has hacked down my great ones, the navel and nucleus. / My wound is fatal, none to heal or cure. / That is why I say, "Let me be, I will weep bitterly." / Shedding tears until my cheeks shrivel,

Lam. 1:16

Lam. 5:15

Job 30:31

Jer. 30:23

Nim. 10:9

Lam. 3:4

Lam. 1:15

Jer. 15:18

Is. 22:4

For the house of Israel and the people of the LORD who have fallen by sword.

עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה, וְלִבִּי נוֹהֵם נְהִימוֹת, / וְאֶקְרָא לְמִקְוֵנֹתַי, / וְאֵל הַחֲכָמוֹת.

אֵלַי וְאֶלֶּיהָ, כָּלֶם הוֹמוֹת / הֵישׁ מִכְאוֹב לְמִכְאוֹבֵי לְדָמוֹת.

מְחוּץ תִּשְׁכַּל חֲרָב, וּמִחֲדָרַיִם אֵימוֹת / חֲלָלִי, חֲלָלִי חֲרָב, מוֹטְלִים עֲרָמִים וְעֲרָמוֹת.

נִבְלַתֶם כְּסוּחָה, לְחַיֵּית אֶרֶץ וְלִבְהֵמוֹת / וַיִּזְקַק עִם אִישׁ שִׁיבָה, עַל־מִים וְעַל־מוֹת.

מִתְעַתְּעִים בְּמוֹ מוֹנֵי, וּמִרְבִּיִם כְּלָמוֹת / אִי אֱלֹהֵימוֹ אֲמָרוּ, צוּר חֲסִיוֹ בּוֹ עַד מוֹת / יָבֹאוּ וַיִּוְשִׁיעַ, וַיַּחְזִיר נְשָׁמוֹת.

חֲסִין יְהוָה, כִּי כְמוֹךָ, נוֹשֵׂא בְּאֲלָמוֹת / תַּחֲזֶשֶׁה וְתַתְּאֶפֶק, וְלֹא תַחְגֹּר חֲמוֹת. בְּאָמְרוֹ אֵלַי מִלֵּעִנִי, אִם אֱלֹהִים הוּא, יָרֵב.

עַל בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יְהוּדָה, כִּי נִפְלוּ בְּחָרָב:

עֵינַי עֵינַי יִרְדָּה מֵיַם, כִּי נִהַפְךָ לְאֵבֶל מְשׁוֹרֵר / וְעִגְבִּי לְקוֹל בּוֹכִים, מִלְּהַפֵּג וּלְקָרָר.

מִיִּנּוֹד לִי, וְאִין מִחֻזֵּק לְהִתְעוֹרֵר / חֲמָה בִּי יִצְאָה, וְסַעַר מִתְגוֹרֵר. אֲכַלְנִי, הִקְמַמְנִי, הִצַּר הַצּוֹרֵר / שִׁבְרַ עֲצָמוֹתַי, זוּרָר וּמִפְרָר / סִלָּה כָּל אֲבִירַי, הִטְבּוֹר וְהַשָּׂרָר.

מִכְתֵּי אֲנוּשָׁה, בְּאִין מִתְעִיל וּמוֹזֵר / רְטִיָּה וּמוֹזֵר אִין לְבָרָר. עַל כֵּן אֲמַרְתִּי, שְׁעוּ מוֹנֵי, אֲמָרוּ / בְּבִבְכִי, דְּמַעְתִּי עַל לְהִיוֹ לְצָרֵב. עַל בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יְהוּדָה, כִּי נִפְלוּ בְּחָרָב:

איכה א טו

ישעיה ה, כה
דברים לב, כה

דברים לב, לו

שופטים ו, לא

איכה א טו
איכה ה טו
איוב ל, לא

ירמיה ל, כג

במדבר י, ט
איכה ג, ד
איכה א טו

ירמיה טו, יח

ישעיה כב, ד

Kinah No. 26: Ted Steinberg

אֶז בְּהֵלֶךְ יִרְמִיָּהוּ אֶל קִבְרֵי אָבוֹת

#28 Rosenfeld (p. 135) • #26 Artscroll (p. 278) & Koren (p. 469)

26

In this kina, HaKafir uses a similar structure to that of Kina 9, namely an imagined dialogue between God and the mourning nation, with alternating refrains reflecting the two voices. The kina is based on the Midrash (Eikha Raba, Petifhta 24) which describes the prophet Jeremiah calling upon the patriarchs to beg for mercy for their exiled children. Commentary for this kina begins on page 472.

אָו בְּהִלָּךְ יִרְמִיָּהוּ אֶל קְבָרֵי אֲבוֹת / וְנָם, עֲצֻמוֹת חֲבִיבוֹת, מִה אֲתָם
שׁוֹכְבוֹת.

בְּנִיכֶם גָּלוּ, וּבְתִיכֶם חֲרוּבוֹת / וְאִיָּה זְכוֹת אֲבוֹת, בְּאַרְץ תְּלֵאוּבוֹת:
אִם כְּאֲדָם עֲבָרוּ בְרִית / אִיָּה זְכוֹת כְּרוּתֵי בְרִית.

גָּעוּ כָלֶם בְּקִינִים / עַל חֲסֵרוֹן בָּנִים
דּוֹבְבוּ בְּקוֹל תְּהַנּוּנִים / פָּנֵי שׁוֹכֵן מְעוּנִים.

וְאִיָּה הִבְטַחְתָּ, וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רֵאשִׁימִים:
מִה אֶעֱשֶׂה לָכֶם בְּנִי / גּוֹרָה הִיא מִלְּפָנַי.

ויקרא בן מנח

הֵם הִמְיָרוּ כְבוֹדֵי בְתָהוּ / וְלֹא פָחַדוּ וְלֹא רָהוּ.
וְאֶעֱלִים עֵינֵי מִהֶם, וְלֹא שָׁבוּ וְלֹא נָהוּ.

וְאִיךְ אֶתְאָפֵק עַל אֲמִירַת לֹא הוּא:
אִם כְּאֲדָם עֲבָרוּ בְרִית / אִיָּה זְכוֹת כְּרוּתֵי בְרִית.

זָעַק אֵב הִמּוֹן בְּעִבּוּרִם / וְחָנַן פָּנֵי אֵל רָם.
חָנַם נְסִיחָתִי עֶשֶׂר בְּחִינוֹת עִבּוּרִם / וְהֵן חֲוִיתֵי שְׁבָרִם.

וְאִיָּה הִבְטַחְתָּ, אֶל־תִּירָא אֲבָרָם:
מִה אֶעֱשֶׂה לָכֶם בְּנִי / גּוֹרָה הִיא מִלְּפָנַי.

בראשית טו, א

טָעוּ לְהִזְרוֹת / בְּעִבּוּדוֹת זָרוֹת.

יַעֲצוּ לְחִצָּב בְּאוֹרוֹת / בְּאוֹרֹת נִשְׁבָּרוֹת.

וְאִיךְ אֶתְאָפֵק עַל בְּטוּל עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת:

אִם כְּאֲדָם עֲבָרוּ בְרִית / אִיָּה זְכוֹת כְּרוּתֵי בְרִית.

26

א Then, Jeremiah went to the graves of the patriarchs
and said, "Dear departed ones,
why do you lie dormant?

ב Your children are exiled, and your homes destroyed!
Where is the merit of their forefathers, earned in the wilderness?"

If they, mortal men, transgressed the covenant, where is the
merit of those who accepted the covenant [the patriarchs]?

ג They all cried out in lament
over the absent children.

ד They prayed for mercy from the One who dwells on high:

"Where is the promise, 'I will remember the covenant with the ancients?'" *Gen. 26:45*
What can I do for you, My children? This is My decree!

ה [God responded,] "They exchanged My honor for naught.
They had no fear and no remorse.

ו I turned My eyes from them, but they did not repent or show distress.

How can I restrain Myself when they deny Me?"
If they, mortal men, transgressed the covenant, where is the
merit of those who accepted the covenant [the patriarchs]?

ז The father of the multitude [Abraham] shouted in their defense,
and pleaded with the exalted God:

ח "Is it in vain that I suffered ten trials?

Now I see their collapse.
Where is the promise, 'Fear not, Abraham!'"

Gen. 15:1

What can I do for you, My children? This is My decree!

ט [God responded,] "They erred and estranged themselves
by worshiping idols.

י They intended to hew cisterns, broken cisterns.

How can I restrain Myself when they have annulled the
Ten Commandments?"

If they, mortal men, transgressed the covenant, where is the
merit of those who accepted the covenant [the patriarchs]?

כֹּה צָוַח יִצְחָק / פָּנַי שׁוֹכְנֵי שָׁחֵק.

לְשׂוֹא בִּי טָבַח הוֹחֵק / וְהֵן זְרַעִי נִשְׁחָק וְנִמְחָק.

וְאַיִה הַבְּטָחָת, וְאַתְּ בְּרִיתִי אֶקִּים אֶתְּ יִצְחָק;

מָה אֶעֱשֶׂה לָכֶם בְּנֵי / גִּזְרָה הִיא מִלְּפָנַי.

מָרוּ בִּירְמִיָּה / וְטָמְאוּ הַר הַמִּזְבֵּחַ.

נִלְאַיתִי נִשְׂא גְעִיָּה / עוֹלָה לִי מִנְשִׂיָּה.

וְאֵיךְ אֶתְאַפֵּק עַל הַרְיֵגַת זְכַרְיָה:

אִם כְּאָדָם עִבְרוּ בְרִית / אֵיזָה זְכוּת כְּרוּתִי בְרִית.

סָח יֶלֶד בְּתַלְפֵּי / דְּמַעוֹת כְּתַנּוּן זוֹלָף.

עוֹלְלֵי אֲשֶׁר טִפַּחְתִּי בַעֲלֵף / אֵיךְ גִּזּוּ מִנִּי בַחֲלֵף.

וְאֵיךְ הִפְרַע מִנִּי, דָּמִים בְּדָמִים כַּמָּה אֱלֹף:

מָה אֶעֱשֶׂה לָכֶם בְּנֵי / גִּזְרָה הִיא מִלְּפָנַי.

פָּץ רוּעָה נֶאֱמָן / כְּפוּשׁ בְּאֶפְרַיִם, וּמִדְּמֵן

צֶאֱן אֲשֶׁר בְּחִיקֵי הָאֵמֶן / אֵיךְ גִּזּוּ בְּלֵא זְמֵן

וְאַיִה הַבְּטָחָת, כִּי לֹא־אֶלְמָן:

אִם כְּאָדָם עִבְרוּ בְרִית / אֵיזָה זְכוּת כְּרוּתִי בְרִית.

קוֹל בְּכִי לְאֵה, מֵתוֹפֶפֶת עַל לְבַבִּיָּה

רָחַל אַחֻוֹתָה, מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ.

זְלַפָּה מִכָּה פָּנֶיהָ / בְּלֵהָה מְקוֹנְנַת בְּשֵׁתַי יְדֵיהָ:

שׁוּבוּ תְּמִימִים לְמִנְחֹתְכֶם / מִלֵּא אֶמְלֵא כָּל מִשְׁאֲלוֹתֵיכֶם.

שְׁלַחְתִּי בְּבִלָּה לְמַעַנְכֶם / הִנְנִי מְשׁוּבָב גְּלוּת בְּנִיכֶם:

כ So Isaac screamed to the One who dwells on high,

“Was it in vain that I was inscribed to be slaughtered?”

Now my descendants are crushed and obliterated.

Where is the promise, ‘My covenant, I will maintain with Isaac!’?”

Gen 17:21

What can I do for you, My children? This is My decree!

מ [God responded,] “They rebelled against Jeremiah

and profaned Mount Moriah.

ו I tire of hearing the cry

that rises up from oblivion.

Is. 1:14

How can I restrain Myself over the murder of Zechariah?”

If they, mortal men, transgressed the covenant, where is the

merit of those who accepted the covenant [the patriarchs]?

ס [Jacob,] who was born to study, spoke up,

shedding tears like a crocodile,

ו “The children I raised with such travail,

how they have been shorn from me and are gone.

And I have been punished a thousand-fold for the blood they shed.”

What can I do for you, My children? This is My decree!

פ The faithful shepherd [Moses] uttered,

ground into ash and dirtied,

ז “The sheep I nurtured in my lap

are prematurely shorn!

Where is the promise, [‘Israel] is not bereft!’?”

Jer. 51:5

If they, mortal men, transgressed the covenant, where is the

merit of those who accepted the covenant [the patriarchs]?

ק The sound of Leah’s wail, pounds upon her heart;

ר her sister Rachel bemoans her children;

Zilpah, slaps her face;

Bilhah, laments with both hands!

What can I do for you, My children? This is My decree!

ש [God’s final response:] “Return, perfect ones, to your place of rest.

I will indeed fulfill your requests.

ז I was sent to Babylon because of you,

and will return your children from exile.”

Kinah No. 28: R' David Schwartz

אֵיךְ תִּנְחַמוּנִי הֶבֶל ...

וְאֵיךְ אֲנַחֵם

#30 Rosenfeld (p. 137) • #28 Artscroll (p. 286) & Koren (p. 489)

This kina is last of the kinot by HaKalin. It details the sufferings of the Jewish people throughout the generations. Each of the first twenty-two stanzas is built of four rhyming stichs, and ends with the note of despair "How can I be consoled?" However, the last stanza ends with a note of hope – that these prayers have been heard, and that redemption and consolation are soon to come. Commentary for this kina begins on page 494.

איוב כ"א, ל"ד

איך תנחמוני הבל / וכנורי נהפך לאבל.
בנחלת חבל / כבד עלי על סבל.
ואיך אֲנַחֵם:

בוה יום בכל שנה / עָדָן עָלַי שָׁנָה.
והנני עגומה ועגונה / יותר מאלף שנה.
ואיך אֲנַחֵם:

גבר חרון / ונגנו ארון.
במשנה שברון / במסרבי מרון.
ואיך אֲנַחֵם:

דירתי חרבה / ועדרי נשבה.
ורבת אהליבה / בדר ישבה.
ואיך אֲנַחֵם:

הועל אריה מסבכו / על אריאל, והסבכו.
והגלה מסכו / מנחתו ונסכו.
ואיך אֲנַחֵם:

והרג המונים / משוחי שמנים.
פרחי כהנים / אלפים שמונים.
ואיך אֲנַחֵם:

ונבם כחוי והדיביא / בעזרת המלביא.
אריוך כמו לביא / על דם כהן ונביא.
ואיך אֲנַחֵם:

א How dare you offer me empty consolation,
when my lyre has turned to grief?
In the land of my heritage, a heavy yoke weighs heavy upon me.
How can I be consoled?

ב On this day, every year, time changes for me.
I feel gloomy and woebegone for more than a thousand years.
How can I be consoled?

ג Fury has triumphed. The Ark is interred,
repeatedly stricken, because of those who spitefully rebelled.
How can I be consoled?

ד My dwellings are ruined, my flock carried off,
and the populous Jerusalem now sits alone.
How can I be consoled?

ה The lion [Nebuchadnezzar] lurched from its lair
upon Ariel [the Temple], to strangle it.
He expelled from His Tabernacle His meal-offering and libation.
How can I be consoled?

ו He slaughtered throngs of those anointed with sacred oil.
Young budding priests, eighty thousand.
How can I be consoled?

ז He cut them down as would a snake, causing blood to flow
in the courtyard of the Temple.
Aryokh [Nebuzaradan], like a lion, [avenged]
the blood of the high priest and prophet [Zechariah].
How can I be consoled?

Job 21:34

חָרַשׁ לְמִשְׁוֹאוֹת / עִיר מְלֵאָה תְּשׁוּאוֹת.
בְּתֵי סוֹפְרִים וּמִשְׁנָאוֹת / יוֹתֵר מֵאַרְבַּע מֵאוֹת.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

טָסָה מְדִי / לְאַבְדֵי חֲמוּדֵי.
וּמְשָׁלָה בְּמִחְמְדֵי / בְּקָרְעֵי מְדִי.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

יַעֲצָה לְחֻנֵּק / בְּנֵי גוֹר מְנוּנֵק.
בְּפֶה אֶחָד לְשֻׁנֵּק / יָקָן וְיָשִׁישׁ וְיוֹנֵק.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

כְּבִדְדָה שְׁלִישִׁית / עַל קִדְשׁ רֵאשִׁית.
בְּשֹׁצֵף חֲרִישִׁית / בְּתֵהּ לְהֵשִׁית.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

לְחֻצָּה לְחֵלֶק / בְּנֵי חֶלֶק וְחוֹלֵק.
אֵין לָכֶם חֶלֶק / בְּשֵׁם אֵל דּוֹלֵק.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

מְרֻדָּה אֶדוֹם / עֲדוּשֵׁת אֶדוֹם.
וְאַצָּה בְּדוֹן / לְאַבְדֵי כֶסֶם וְהֶדוֹם.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

נֹעֲדוּ עִם אֲדָמוֹן / מוֹאָב וְעַמּוֹן.
לְהַשְׁבִּית אֲמוֹן / וּלְהַחְרִיב אֲרָמוֹן.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

סָלָה כָּל אַבְיָרֵי / וְעֲדָרֵי חֲבָרֵי.
וְהִבְלִגּוּ גְבוּרֵי / לְעֵין כָּל עוֹבְרֵי.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

ח He plowed into a wasteland, that city, once so tumultuous,
with houses for scribes and scholars, numbering more
than four hundred.
How can I be consoled?

ט Media [Persia] hastened to destroy my dear ones.
She dominated my precious Temple as I tore my garments.
How can I be consoled?

י She schemed to strangle the sons of the prancing cubs [the tribe of Dan].
Together, they agreed to choke elder, aged, and infant.
How can I be consoled?

יא The third [kingdom, Greece,] weighed heavily upon
His sacred firstborn.
With silent fury, he laid waste to him.
How can I be consoled?

יב [Greece] pressed hard to divide [the sons of Jacob from their God,]
the sons of the smooth-skinned one from He whose portion
they are, [saying,]
"You have no share in the fiery living God."
How can I be consoled?

יג Edom [the fourth kingdom, Rome,] rebelled, she of the red lentil stew,
and cruelly rushed to destroy throne and footstool.
How can I be consoled?

יד Joined with Edom were Moab and Ammon,
to abrogate the Torah and demolish the Palace.
How can I be consoled?

טו Downtrodden are the mighty ones and the flocks of my comrades.
Defeated are my heroes in the presence of all who pass me by.
How can I be consoled?

ירמיה ד, לא

עִיפָה נַפְשִׁי לְהוֹרִיגִים / לְמִסְפַּר הַהֲרוּגִים.
כְּאֵיל עוֹרִיגִים / וְעֵלֶיךָ נְהַרְגִים.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

יחזקאל כ, ו

פָּלְצוּ בְיָוֵם קָרֵב / בְּמִזְרַח וּבְמַעְרָב.
דָּמָם מְעֵרָב / קָהַל וְעַם רָב.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

תהלים קכט, ג

צָרוֹת עַל צָרוֹת / זוּ מוֹז מַצְרוֹת.
גְּדוּלוֹת וּבְצוּרוֹת / אֲרֻכוֹת וְלֹא קְצָרוֹת.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

תהלים ג, ד

קִשְׁרוּ צַנְתָּם / וַחֲגְרוּ חֲמִיתָם.
וְאָסְפוּ מַחֲנוֹתָם / וְהֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנֵתָם.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

רְבוֹת אֲנַחוֹתַי / וְעַצּוֹמוֹת קִינּוֹתַי.
רְבוּ נְהַמּוֹתַי / וְאַתָּה יְהוָה עַד מָתַי.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

שָׁמַעַתְּ חֲרִפְתָּם / חֲרִפּוֹנֵי בִשְׁפָתָם.
שָׁבַתָם וְקִימְתָם / אֲנִי מִנְגִּינָתָם.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

תִּקְוַתְכֶם אֶפּוֹא / מֵה לָכֶם פֹּה.
תָּרָה אֶפּוֹ / וְאֵינְךָ עוֹד לְרַפָּא.
וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

שמואל א, ב, ו

תְּשׁוּבוֹתֵיכֶם נִשְׂאָר מֵעַל / הַזְנוֹנֵי עוֹבְדֵי הַבַּעַל.
עַד יִשְׁקִיף וְיִרְאֵם מִמַּעַל / מוֹרִיד שָׁאוֹל וְיַעֲלֵם.
וְאֵז אֲנַחֵם:

ע I feel faint before the killers, because of the number of victims
crying like hinds, slaughtered for Your name.
How can I be consoled?

Jer. 4:31

פ Trembling on the day of battle in the east and in the west,
their blood intermingled, a great mass of people!
How can I be consoled?

Ezek. 26:7

צ Woe upon woe, each worse than the one before!
Great and mighty! Of long, not short, duration!
How can I be consoled?

ק They fastened their shields, girded their spears,
gathered their troops, and made long furrows.
How can I be consoled?

Ps. 129:3

ר Many are my moans, mighty are my laments;
my groans increase, and You, O LORD, how long?
How can I be consoled?

Ps. 6:4

ש You heard their mockery; how they insulted me with their words.
Sitting or standing, I was the butt of their gibes.
How can I be consoled?

ת "Where is your hope? What have you here?
He is angry with you, and there is no one to heal you!"
How can I be consoled?

ת "Of your replies, only perfidy remains," say those pagans tauntingly.
Until the LORD looks down from heaven, casts down into the grave
and raises up.
Then will I be consoled.

1 Sam. 2:6

Liturgical hymn: Ira Epstein

אֱלֹהֵיכֶם עֲדָה קְדוֹשָׁה

Author unknown

Aleichem Edah Kedosha – author unknown

(I want to express my thanks to Rabbi Dr. Wendy Zierler for her valuable suggestions)

Dr. Ira Epstein

=====

To you, holy community, I ask of you questions
How is this night different from all other nights

Why on Pesach night we eat matzah and marror
But now on this night we have had our fill of scorn and bitterness
Over the murder of the righteous and the seed of the upright
Therefore, with tears of bitterness I raise my voice like the sick
How different is this night different from all other nights!

אַלֵיכֶם עֵדָה קְדוֹשָׁה

אַלֵיכֶם עֵדָה קְדוֹשָׁה אֲשָׁאֵל מִכֶּם שְׁאֵלוֹת
מָה נִשְׁתַּנָּה הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלַּיְלוֹת

מִדּוּעַ בַּלַּיִל פֶּסַח אוֹכְלִים מַצּוֹת וּמְרוֹרִים
עַתָּה הַלַּיְלָה הַזֶּה שָׁבַעְנוּ בּוֹז וּמְרוֹרִים
עַל הַרְג הַקְּשָׁרִים וְעַל זֶרַע יִשְׂרָאֵל
עַל כֵּן בְּבִכְי תִמְרוֹרִים אֲשָׁא קוֹלִי כְחוֹלוֹת
מָה נִשְׁתַּנָּה הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלַּיְלוֹת

Why on Pesach night the table is set with joy
But now on this night because of our sin, our voices sigh
Ahh, for we have not found rest for the soles of our feet
Woe because misfortune has come
Therefore, I will have forgotten all dance

How is this night different from all other nights!

Why, on Pesach night we drink cups of wine with a blessing
But on this night, we read megilat Eicha (the book of Lamentations)
Why did I sit in exile, and came from a land of confusion
Thus, I am so, and will raise my voice in wailing

How is this night different from all other nights!

Why on Pesach night we always read the Haggadah.
Why now, on this night do we cry bitter and anguished cries.
Woe because I lived in exile and the order came to leave
Woe for the beloved city and the houses of prayer.

How is this night different from all other nights!

מִדּוּעַ בַּלַּיִל פֶּסַח שֶׁלַחַן עָרוּךְ בְּשִׂמְחָה
עֲתָה בַעֲוֹנוֹתֵינוּ בַּלַּיִל זֶה קוֹל אֲנָחָה
אָהָה כִּי לֹא מִצָּאנוּ לְכַף רַגְלֵנוּ מְנוּחָה
אוּי כִּי בָאָה צָרָה עַל כֵּן אֲשַׁכַּח מְחֻלוֹת
מֵה נִשְׁתַּנָּה הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלַּיְלוֹת

מִדּוּעַ בַּלַּיִל פֶּסַח שׁוֹתִים כּוֹסוֹת בְּבִרְכָה
עֲתָה אֲנַחְנוּ בַּלַּיִל זֶה נִקְרָא מִגִּלַּת אֵיכָה
אֵיכָה בְּגָלוֹת יִשְׁבְּתִי וּבְאֶרֶץ מְבוּכָה
לֵכֵן אֲנִי עַל כָּכָה אֶעֱרַר קוֹל יְלָלוֹת
מֵה נִשְׁתַּנָּה הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלַּיְלוֹת

מִדּוּעַ בַּלַּיִל פֶּסַח קוֹרִין תְּמִיד הַגְּדָה
עֲתָה נֹאמֵר בַּלַּיִל זֶה בְּכִי תִמְרוֹר וּקְפָדָה
אוּיָה כִּי גִרְתִּי מִשָּׁה וּבָא עִת פְּקָדָה
אוּי עַל קִרְיָה חֲמוּדָה וְעַל בֵּיתִי תְּפִלוֹת
מֵה נִשְׁתַּנָּה הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלַּיְלוֹת

On Pesach night, we always finish Hallel.
But now on this night do we eulogize and wail
Because of our sins we cannot now pray
because the Beit Hamikdash had been desecrated and the
Heichal destroyed

How is this night different from all other nights!

On Pesach night we say “pour out” (your wrath upon the nations) in song
Why now, on this night, do we drink wormwood, hemlock and bitterness?
Woe because joy is absent and the paths of Zion are lament

How is this night different from all other nights!

מדוע בליל פסח נגמר תמיד ההלל
עתה אנחנו בליל זה נהי מספד ויליל
כי בעוונותינו עתה לא נוכל להתפלל
כי בית מקדש מתחלל וגם חרבו היכלות
מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות

מדוע בליל פסח אומרים שפך בזמרה
עתה בליל זה שתינו לען ראש ומרה
אוי כי שמחה נעדרה דרכי ציון אבלות
מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות

Kinah No. 31: R' Ezra Seligsohn

בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם ... בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם

#33 Rosenfeld (p. 144) • #31 Artscroll (p. 304) & Koren (p. 515)

31

This kina, its author unknown, is also written in the Sephardic style. With short, succinct phrases, it contrasts the glorious euphoria of the exodus from Egypt with the tragedy and destruction of the exile from Jerusalem. Each of the twenty-three alphabetic stanzas is made of two internally rhyming lines. In each stanza, the second line echoes and contrasts the detail of the first. While

אֵשׁ תּוֹקֵד בְּקָרְבִי / בְּהֵעֲלוֹתִי עַל לְבָי.
בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

וְקִינִים אָעִירָה / לְמַעַן אֲזַכְּרֶיהָ.
בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

שְׁמוֹת טו, א
בִּיכָה ב, ד
אֶן יִשִּׁיר מִשֵּׁה / שִׁיר לֹא יִנְשָׁה.
בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

וְיִקְוֶנָה יִרְמְיָהּ / וְנָהָה נְהִי נְהִיָּה.
בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

בֵּיתִי הִתְכַּוֵּן / וְשָׁכַן הָעֲנָן.
בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

וְחַמַּת אֵל שָׁכְנָה / עָלַי כְּעֲנַנָּה.
בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

גְּלִי יָם רָמוּ / וְכַחֲזָמָה קָמוּ.
בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

זִידוּנִים שָׁטְפוּ / וְעַל רֵאשֵׁי צָפוּ.
בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

דָּגַן שָׁמַיִם / וּמַצּוֹר מַיִם.
בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

לְעֵנָה וּמְרוֹרִים / וּמַיִם הַמָּרִים.
בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

הַשֶּׁבֶם וְהָעֵרֶב / סְבִיבוֹת הַר הַחֹרֵב.
בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

תּוֹלֵי־קָלוֹ, יו
קוֹרָא אֶל אֲבָל / עַל נְהוֹרוֹת בְּבָל.
בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

וּמְרֵאָה כְּבוֹד יְהוָה / כְּבֹאשׁ אוֹכְלֵת לֶפְנָי.
בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

וְחֹרֵב לְטוֹשָׁה / וְלִטְבַּח נְטוּשָׁה.
בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

זָבַח וּמִנְחָה / וְשִׁמּוֹן הַמִּשְׁחָה.
בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

סִגְלֵת אֵל לְקוֹחָהּ / בְּצֵאָן לְטַבְּחָהּ.
בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

31

the first line emphasizes the close bond between God and His people, the second gives a sense of separation, with a joyous coda of return to Jerusalem. Commentary for this kina begins on page 520.

א A fire burns within me as I recall,
When I left Egypt.
I will invoke lamentations so that I will remember,
When I left Jerusalem.

א Then Moses sang an unforgettable song,
When I left Egypt.
Whereas Jeremiah lamented and wailed a woeful wail,
When I left Jerusalem.

ב My House was founded and the divine cloud dwelled there,
When I left Egypt.
But God's wrath descended upon me like a cloud,
When I left Jerusalem.

ג The waves of the sea raised themselves and stood erect like a wall,
When I left Egypt.
The foe flooded me, overflowing my head,
When I left Jerusalem.

ד A heavenly harvest and water from a rock,
When I left Egypt.
Bitter grass and wormwood and bitter waters,
When I left Jerusalem.

ה Morning and evening roundabout Mount Horeb,
When I left Egypt.
Summoned to mourning by the rivers of Babylon,
When I left Jerusalem.

ו A vision of God's glory like a consuming fire before me,
When I left Egypt.
A sharpened sword let loose to slaughter,
When I left Jerusalem.

ז Sacrificial offerings and meal-offerings and the anointing oil,
When I left Egypt.
God's treasure led away like lambs to the slaughter,
When I left Jerusalem.

חַגִּים וּשְׁבֻתוֹת / וּמוֹפְתִים וְאוֹתוֹת.
 תַּעֲנִית וְאַבֵּל / וְרִדְף הַהֶבֶל.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 טוֹבוּ אֱהָלִים / לְאַרְבַּעַת דָּגָלִים.
 אֲהָלֵי יִשְׁמַעְאֵלִים / וּמַחֲנוֹת עֲרָלִים.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 יוֹבֵל וּשְׁמֵטָה / וְאַרְץ שׁוֹקֵטָה.
 מְכוֹר לְצִמִּיתוֹת / וְזָרוֹת לְכָרִיתוֹת.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 כְּפֹרֶת וְאַרְזוֹן / וְאַבְנֵי זָכָרוֹן.
 וְאַבְנֵי הַקֶּלַע / וְכָלֵי הַבִּלְע.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 לִוִּים וְאַהֲרֹנִים / וְשִׁבְעִים זְקֵנִים.
 נוֹגְשִׁים וּמוֹזִמִּים / וּמוֹכָרִים וְקוֹזִמִּים.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 מִשָּׁה יִרְעָנוּ / וְאַהֲרֹן יִנְחֵנוּ.
 נְבוּכַדְנֶאצַּר / וְאַדְרִיאָנוּס קִיסָר.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 נִעֲרַךְ מַלְחָמָה / וַיהוָה שָׁמָּה.
 רָחַק מִמֶּנּוּ / וְהִגָּה אֵינָנוּ.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 סַתְרֵי פָרְכָת / וְסִדְרֵי מַעֲרָכָה.
 חֲמָה נִתְכַּת / עָלַי סוֹכְכָת.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 עוֹלוֹת וּזְבָחִים / וְאַשֵׁי נִיחֻזִּים.
 בְּחָרָב מְדַקְרִים / בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים.
 בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
 בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:

פ Festivals and Sabbaths and signs and wonders,
 When I left Egypt.
 Fast days and mourning and vain pursuits,
 When I left Jerusalem.
 ט Wondrous tents around four banners,
 When I left Egypt.
 Tents of Ishmaelites and encampments of the uncircumcised,
 When I left Jerusalem.
 י Jubilee and Sabbatical year and a tranquil land,
 When I left Egypt.
 Sold beyond reclaim, forever severed,
 When I left Jerusalem.
 כ The Ark and its cover and gemstones of remembrance,
 When I left Egypt.
 Slingstones and tools of destruction,
 When I left Jerusalem.
 ל Levites and Aaron's kin and seventy elders,
 When I left Egypt.
 Oppressors and persecutors, slave merchants and purchasers,
 When I left Jerusalem.
 מ Moses cared for us and Aaron guided us,
 When I left Egypt.
 Nebuchadnezzar and the Emperor Hadrian,
 When I left Jerusalem.
 נ We waged war and God was there,
 When I left Egypt.
 Distant from us and utterly absent,
 When I left Jerusalem.
 ס The folds of the Tabernacle curtain
 and the rows of bread on the Tabernacle Table,
 When I left Egypt.
 Fury vented, enveloping me,
 When I left Jerusalem.
 ע Burnt-offerings and peace-offerings and fragrant fiery sacrifices,
 When I left Egypt.
 Stabbed by the sword were the precious sons of Zion,
 When I left Jerusalem.

פְּאַרֵי מַגְבְּעוֹת / לְכַבֹּד נִקְבְּעוֹת.
 בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם:
 שְׂרִיקוֹת וְתְרוּעוֹת / לְקִלּוֹן וְוֹעוֹת.
 בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 צִיץ הַזָּהָב / וְהַמֶּשֶׁל וְרֹהֵב.
 בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם:
 הַשֵּׁלֶךְ הַנּוֹר / וְאַפְסֵי הָעוֹר.
 בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 קִדְשָׁה וּנְבוֹאָה / וְכַבֹּד יְהוָה נִרְאָה.
 בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 נִגְאָלָה וּמִזְרָאָה / וְרוּחַ הַטְּמֵאָה.
 בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם:
 רְנָה וִישׁוּעָה / וְחִצּוֹצְרוֹת הַתְּרוּעָה.
 בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 זַעֲקַת עוֹלָל / וְנִאֲקַת חָלָל.
 בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם:
 שִׁלְחַן וּמְנוֹרָה / וְכִלְיֵי וְקִטְרוֹרָה.
 בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 אֱלִילֵי וְתוֹעֵבָה / וּפְסָלֵי וּמַצֵּבָה.
 בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם:
 תּוֹרָה וְתַעֲוִיָּה / וְכָלֵי הַחֲמֻדָּה.
 בְּשׁוּבִי לִירוּשָׁלַיִם:
 שְׂשׁוֹן וְשִׂמְחָה / וְנֵס יְגוֹן וְאַנְחָה.

- פ Decorated turbans fastened in reverence,
 When I left Egypt.
 Shrieking and blaring trumpets and cries of horror,
 When I left Jerusalem.
- צ The gold frontlet and power and pride,
 When I left Egypt.
 The crown is cast down and assistance gone,
 When I left Jerusalem.
- ק Holiness and prophecy and God's glory visible,
 When I left Egypt.
 Defiled and polluted and the spirit of profanity,
 When I left Jerusalem.
- ר Song and salvation and trumpets sounding blasts,
 When I left Egypt.
 The screaming of babes and the gasping of corpses,
 When I left Jerusalem.
- ש The Table and the Menora, burnt-offerings and incense,
 When I left Egypt.
 Idol and abomination, graven images and pagan monuments,
 When I left Jerusalem.
- ת The Torah and its message and precious vessels,
 When I left Egypt.
 Happiness and joy; gone are sorrow and sighing,
 When I return to Jerusalem.

Kinah No. 36: Elliott Rabin

צִיּוֹן הֵלֵא תִשָּׂאֵלִי לְשָׁלוֹם אֶסְיִרְךָ.

#38 Rosenfeld (p. 152) • #36 Artscroll (p. 328) & Koren (p. 555)

36

has widely been considered more authentic, often quoted in Torah and academic circles, and is therefore printed here, in a departure from the otherwise Ashkenazic presentation of the kinot. Commentary for this kina begins on page 558.

ציון Zion, surely you will inquire after the well-being of your imprisoned ones, those who seek your well-being and are the remnant of your flock. / From west, east, north, and south, promote the well-being of the distant and the close, from every direction. / As well as the well-being of those bound by longing, shedding tears like the dew on Mount Hermon, wishing to shed them on your mountains. Ps. 133:3

לבבות ענותך אני תנים, ועת אחלם שיבת שבותך, אני כנור לשיריך: לבי לבית אל, ולפניאל מאד יהמה, ולמחנים, וכל פגעי טהוריך: שם השכינה שכנה לך, והיוצרך פתח למול שערי שחק. שיעריך: וכבוד יהוה לבד היה מאורך, ואין שמש וסהר וכוֹכְבִים מאיריך: אבחר לנפשי להשתפך, במקום אשר רוח אלהים שפוכה, על בחיריך: את בית מלוכה, ואת כסא יהוה, ואין ישובו עבדים עלי כסאות גביריך: מי יתנני משוטט, במקומות אשר נגלו אלהים לחונך וציריך: מי יעשה לי כנפים וארחיק נדד, אנד לבתרי לבבי בין בתריך: אפול לאפי עלי ארצך, וארצה אבנך מאד, ואחונך את עפריך: אף כי בעמדי עלי קברות אבותי, ואשתומם בחבורו עלי מבחר קבריך: אעבר ביערך וכרמלך ואעמוד בגלעדך ואשתוממה אל הר עבריך: הר העברים והר החר, אשר שם שני אורים גדולים, מאיריך ומוריך: חיי נשמות אויר ארצך, וממר דרור אבקת עפרך, ונפת צוף נהריך: ינעם לנפשי, הלך ערם ויחף, עלי הרבות שממה, אשר היו דביריך: במקום ארויך אשר נגנו, ובמקום כרוביך, אשר שכנו חדרי חדריך: אגו ואשליך פאר נרי, ואקב ומו, חלל בארץ טמאה את נזיריך: אין יערב לי אבל ושתות, בעת אהוה כי יסחבו הכלבים את כפיריך: או אין מאור יום יהי מתוק לעיני, בעוד אראה בפי עורבים פגרי נשוריך: כוס היגונים, לאט. הרפי מעט, כי כבר מלאו כסלי ונפשי ממוריך: עת אזכרה אהלה אשתה חמתך, ואזכר אהליבה ואמצה את שמריך:

I will fall to my face upon your land and treasure your stones and cherish your soil. / I will even stand near the graves of my forefathers and be transfixed in Hebron at the site of your prestigious graves. / I will pass through your forest and your Carmel, and I will stand at your Gilead, and I will be awestruck at your Mount Abarim. / Mount Abarim and Mount Hor, where there lie the two great lights; your luminaries and your teachers. / Your souls come alive [from] the air of your land, and from the flowing myrrh of the dust of your soil, and the dripping honey of your rivers. Ps. 55:8

ינעם It would be pleasant for me to walk naked and barefoot upon the desolate ruins that were once your shrines. / In the place of your Ark, now buried, and in the place of the cherubs who once dwelled in your innermost chambers. / I will shear myself, cast off my crown of glory, and curse the day that your saints were defiled in a profane land. / How can I enjoy eating and drinking when I behold dogs dragging your young lions? / Or how can the daylight be sweet to my eyes when I still see, in the mouths of ravens, the corpses of your eaglets? / The cup of agony, slow down! Let up a bit, for already my innards are full and my soul, embittered. / When I remember Ohola [Samaria], I absorb your poison, and I remember Oholiva [Jerusalem] and suck dry your dregs

36

This famous piyut by Rabbi Yehuda HaLevi, was widely copied and emulated throughout the ages, and seen as the ultimate expression of the Jewish people's longing for their homeland. There are several notable differences between the Ashkenazic and Sephardic versions. The Sephardic tradition

ציון, הלא תשאלי לשלום אסיריך, דרשי שלומך, והם יתר עדריך: מים נמרח ומצפון ותימן, שלום רחוק וקרוב, שאי מכל עבריך: ושלום אסיר תאנה, נותן דמעיו כטל הרמון, ונכסף לרדתם על הרריך: תהלים קל"ג

לבבות ענותך אני תנים, ועת אחלם שיבת שבותך, אני כנור לשיריך: לבי לבית אל, ולפניאל מאד יהמה, ולמחנים, וכל פגעי טהוריך: שם השכינה שכנה לך, והיוצרך פתח למול שערי שחק. שיעריך: וכבוד יהוה לבד היה מאורך, ואין שמש וסהר וכוֹכְבִים מאיריך: אבחר לנפשי להשתפך, במקום אשר רוח אלהים שפוכה, על בחיריך: את בית מלוכה, ואת כסא יהוה, ואין ישובו עבדים עלי כסאות גביריך: מי יתנני משוטט, במקומות אשר נגלו אלהים לחונך וציריך: מי יעשה לי כנפים וארחיק נדד, אנד לבתרי לבבי בין בתריך: תהלים קל"ג

אפול לאפי עלי ארצך, וארצה אבנך מאד, ואחונך את עפריך: אף כי בעמדי עלי קברות אבותי, ואשתומם בחבורו עלי מבחר קבריך: אעבר ביערך וכרמלך ואעמוד בגלעדך ואשתוממה אל הר עבריך: הר העברים והר החר, אשר שם שני אורים גדולים, מאיריך ומוריך: חיי נשמות אויר ארצך, וממר דרור אבקת עפרך, ונפת צוף נהריך:

ינעם לנפשי, הלך ערם ויחף, עלי הרבות שממה, אשר היו דביריך: במקום ארויך אשר נגנו, ובמקום כרוביך, אשר שכנו חדרי חדריך: אגו ואשליך פאר נרי, ואקב ומו, חלל בארץ טמאה את נזיריך: אין יערב לי אבל ושתות, בעת אהוה כי יסחבו הכלבים את כפיריך: או אין מאור יום יהי מתוק לעיני, בעוד אראה בפי עורבים פגרי נשוריך: כוס היגונים, לאט. הרפי מעט, כי כבר מלאו כסלי ונפשי ממוריך: עת אזכרה אהלה אשתה חמתך, ואזכר אהליבה ואמצה את שמריך:

איכה ב, טו

צִיּוֹן כְּלִילַת יָפִי, אֶהְבֵּה וְחֹן תִּקְשְׂרֵי מֵאוֹ, וּבֶךְ נִקְשְׂרוּ נַפְשֹׁת חֲבֵרֶיךָ:
 הֵם הַשְּׂמַחִים לְשָׁלוֹתֶךָ, וְהַכּוֹאֲבִים עַל שׁוֹמְמוֹתֶיךָ, וּבוֹכִים עַל שְׁבִירֶיךָ:
 מְבוֹר שְׁבִי שׁוֹאֲפִים נִגְדֶּךָ, וּמִשְׁתַּחֲוִים אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ אֵלֶי נִכַח שְׁעָרֶיךָ:
 עֲדְרֵי הַמוֹנֵךְ, אֲשֶׁר גָּלוּ וְנִתְפָּזְרוּ מִהָר לְגִבְעָה, וְלֹא שָׁכְחוּ גְדֵרֶיךָ:
 הַמְּחַזְוִיקִים בְּשׁוֹלֵךְ, וּמִתְאַמְצִים לְעִלוֹת וּלְאֲחוֹז בְּסַסְנֵי תַמְרֶיךָ:
 שְׁנַעַר וּפְתָרוֹס הַיַּעֲרֹכֶךָ בְּגִדְלֶם, וְאִם הַבֵּלֶם יִדְמוּ לְתַמְנִךְ וְאוֹרֶיךָ:
 אֵל מִי יִדְמוּ מִשְׁחִיחֶיךָ, וְאֵל מִי נְבִיאֶיךָ, וְאֵל מִי לְוִיֶּךָ וְשָׂרֶיךָ:
 יִשָּׁנָה וְיִחַלֶּף כְּלִיל, כָּל-מַמְלָכוֹת הָאֵלֶּיךָ, חֲסַנְךָ לְעוֹלָם, לְדוֹר וָדוֹר נוֹרֶיךָ:
 אַךְ לְמוֹשָׁב אֱלֹהֶיךָ, וְאֲשֵׁרֵי אָנוֹשׁ, יִבְחַר יִקְרַב וְיִשְׁכֵּן בְּחִצְרֶיךָ:
 אֲשֵׁרֵי מַחְבֵּה, וְיִגַּע וְיִרְאֶה עִלוֹת אוֹרֶךָ, וְיִבְקְעוּ עָלָיו שַׁחְרֶיךָ:
 לְרֹאוֹת בְּטוֹבוֹת בְּחִירֶיךָ, וְלַעֲלוֹ בְּשִׂמְחָתֶךָ, בְּשׁוֹבֶךָ אֵלֶי קְדַמַּת נְעוּרֶיךָ:

צִיּוֹן Zion, perfectly beautiful, with love and grace you were bound long ago, *Lam. 2:15*
 and bound to you are the souls of your comrades. / Those are the ones who
 rejoice in your tranquility, and who are anguished by your ruin, and who
 weep for your tragedy. / From the prisoner's dungeon, they yearn for you and
 bow, each one of them from his place, toward your gates. / The flocks of your
 multitudes, which have been exiled and dispersed from mountain to hill, have
 not forgotten your walls. / They hold fast to your skirts and struggle to rise and
 grasp the branches of your palm tree. / Shinar [Babylon] and Pathros [Egypt],
 can their greatness compare to yours? And can their vain faith be likened to
 your perfect faith and light? / To whom can they compare your anointed one?
 And to whom, your prophets? And to whom, your Levites and singers? / They
 will fade and totally vanish, these pagan kingdoms, but your power is forever,
 and your crowns for all generations.

אַךְ Your God has preferred you as an abode, and happy is the man who will
 choose to draw near and dwell in your courtyards. / Happy is he who waits
 and is privileged to witness the rising of your light, and upon whom your dawn
 will break, / To witness the success of your chosen ones, and to delight in your
 joy, when you return to your past youth.

Kinah No. 41: Hillel Jaffe

נִשְׁאַלִי, שְׁרוּפָה בְּאֵשׁ,
לְנֶשְׁלֹם אֲבִלֶיךָ.

#43 Rosenfeld (p. 161) • #41 Artscroll (p. 360) & Koren (p. 591)

This elegy addresses the Torah rather than Zion or the Jewish people. It was written by the Maharam of Rothenburg (1215–1293) to commemorate the burning of the Talmud in Paris in 1242. Commentary for this kina begins on page 594.

שְׂאֵלִי, שְׂרוּפָה בְּאֵשׁ, לְשָׁלוֹם אֲבֹלֶיךָ. הַמִּתְאַוִּים שָׁכֵן בַּחֲצַר זְבוּלֶיךָ:
 עמים ב.ו. ישיעה ב.י
 הַשּׂוֹאֲפִים בְּעֵפֶר אֶרֶץ, וְהַכּוֹאֲבִים הַמִּשְׁתּוֹמְמִים עָלַי מוֹקֵד גּוֹיֶיךָ:
 הוֹלְכִים חֲשָׁכִים וְאֵין נֹגֵה, וְקוֹוִים לְאוֹר יוֹמָם, עֲלֵיהֶם אֲשֶׁר יִנְרַח וְעֵלֶיךָ:
 וְשָׁלוֹם אֲנוֹשׁ נֶאֱנַח, בּוֹכָה בְּלֵב נִשְׁבֵּר, תְּמִיד מְקוּנָן עָלַי צִירֵי חֲבֵלֶיךָ:
 וַיִּתְאוּנָן כְּתַנִּים וּבְנוֹת יַעֲנָה, וַיִּקְרָא מִסֻּפָּד מִרַב בְּגִלְלֶיךָ:

אֵיכָה תִּתְנַהַּ בְּאֵשׁ אוֹכְלָה, תֹּאכַל בְּאֵשׁ בִּשְׂרֵי, וְלֹא נִכּוּוּ זְרִים בְּגִתְלֶיךָ:
 עַד אֵין עֲדִינָה, תִּהְיֶי שׂוֹכְנָה בְּרַב הַשְּׂקֵט, וּפְנֵי פְרָחֵי הַלֵּא כְּסוּ חֲרֹלֶיךָ:
 תִּשֵּׁב בְּרַב גְּאוּה לְשַׁפֵּט בְּנֵי אֵל כָּבֵל הַמִּשְׁפָּטִים, וְתִבְיֵא בְּפִלְלֶיךָ:
 עוֹד תִּגְדֹר לְשִׂרְיֵי דַת אֵשׁ וְחֻקִּים, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי שִׁישְׁלֵם לְךָ גְּמוּלֶיךָ:

צוּרִי, בְּלִפְיֵד וְאֵשׁ הִלְבַּעְבוּר זֶה נִתְנָה, כִּי בַּחֲחִירֶיךָ תִּלְהֵט אֵשׁ בְּשׂוּלֶיךָ:
 סִינֵי, הֲעַל כֵּן בְּךָ בַּחֲרָ אֱלֹהִים, וּמֵאֵם בְּגִדוּלִים וּרְחַח בְּגִבּוּלֶיךָ:
 לְהִיּוֹת לְמוֹפֵת, לְדַת כִּי תִתְמַעַט וְתִרְדּ מִכְּבוֹדָהּ. וְהֵן אֲמַשֵּׁל מִשְׁלֶיךָ:
 מִשֵּׁל לְמִלְכָּךָ אֲשֶׁר בָּכָה לְמִשְׁתָּהּ בְּנוֹ, צִפָּה אֲשֶׁר יִגּוּעַ. כֵּן אַתְּ בְּמִלְכֶיךָ:
 תַּחַת מַעִיל, תִּתְכַּסֵּי סִינֵי לְבוּשֶׁךָ בְּשֵׁק, תַּעֲטֶה לְבוּשׁ אֲלֻמְנוֹת, תַּחֲלִיף שְׂמֹלֶיךָ:

אוּרִיד דְּמָעוֹת, עֲדֵי יִהְיוּ כְּנַחַל, וַיִּגְיעוּ לְקִבְרוֹת שְׁנֵי שְׂרֵי אֲצִילֶיךָ:
 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּהַר הָהָר. וְאַשְׂאֵל, הֲיֵשׁ תּוֹרָה תְּדַשֶּׁה, בְּכֵן נִשְׂרַפּוּ גִילְלֶיךָ:
 חֲדָשׁ שְׁלִישִׁי, וְהִקְשֵׁר הַרְבִּיעִי לְהַשְׁחִית חֲמִדְתֶּךָ, וְכֵל יָפִי כְּלִיֶיךָ:
 גִּדְעָה לְלוּחֹת, וְעוֹד שְׁנֵה בְּאוֹלָתוֹ, לְשִׂרְיֵי בְּאֵשׁ דַּת. הֲזֶה תִשְׁלוֹם כְּפִלְלֶיךָ:

אֲתַמָּה לְנַפְשִׁי, וְאֵיךְ יַעֲרֹב לְחַפֵּי אֲכַל, אַחֲרֵי רְאוּתִי אֲשֶׁר אֶסְפּוּ שְׁלִלֶיךָ:
 אֵל תוֹךְ רְחוּבָה כְּנִדְחָה, וְשִׂרְפּוּ שְׁלַל עֲלִיוֹן, אֲשֶׁר תִּמְאֵם לְבוֹא קְהִלֶיךָ:
 לֹא אֲדַעֶה לְמִצָּא דְרַךְ סְלוּלָה, הֲכִי הֵיוּ אֲבֹלוֹת נִתְיָב וְשֵׁר מִסְלֶיךָ:
 יִמְתַּק בְּפִי מִדְּבַשׁ, לְמִסְךָ בְּמִשְׁקָה דְּמָעוֹת. וְלִרְגְלֵי, הֵיוֹת כְּבוֹל כְּבִלְלֶיךָ:

שְׂאֵלִי Inquire, consumed in fire, after the well-being of your mourners, who so strongly desire to reside in your dwellings, / who yearn for the earth of the land [Israel], and who are pained and shocked by the conflagration of your scrolls. / They walk in darkness, unilluminated, but hope for the light of day to shine upon them and upon you; / and inquire, too, of the welfare of that sighing man, crying with a broken heart, constantly bemoaning your pangs of torment! / Who wails like jackals and ostriches, and calls for a bitter eulogy on your behalf.

Amos 2:

Is. 50:10

Amos 2:

איכָה How can that which was given in a [divine] consuming fire, be consumed by a fire kindled by mortals? And [how can] those intruders not be scorched by your embers? / Until when, O pampered one [Rome], will you dwell in great tranquility, while the faces of my flowers are covered by thorns? / [How long] will you sit in arrogance, judging the sons of God with such harsh judgments and presenting them to your tribunals, / and decree to burn the fiery Law and statutes [Torah and Talmud]? Happy is He who will repay you in kind!

צוּרִי Did my Protector present you in the presence of torches and fire, so that, at your end, you would be set on fire from below? / Sinai! Is this why you were chosen by God, higher mountains rejected, and your borders favored? / Were you to be an omen that the Torah would be reduced and lowered from its glory? Can I make such a comparison? / A comparison to a king who cried at his son's wedding feast, knowing that his son would die; is that what you [Sinai] stand for? / Instead of a noble gown, Sinai, cover yourself in a garment of sackcloth, wear a widow's clothes, change your dress!

אוּרִיד I will shed enough tears for a river to reach the graves of your two noble princes, / Moses, and Aaron on Mount Hor, and will ask them, "Has a new Torah been given? Is that why the [old] scrolls were burned?" / In [Sivan] the third month [was the Torah given], and the connected fourth month [Tammuz] already saw the destruction of your treasure and all your beautiful wreaths. / The tablets shattered [in Tammuz], and the wrong-doing redoubled with the fiery destruction of the radiant Torah. Is this how you were doubly compensated?

אֲתַמָּה I wondered how my palate could ever again savor food, after I witnessed how all of your treasured possessions were gathered / in the open square like an apostate town, and [how] the divine treasure was burned by those who were banned from entering your community. / I cannot find a clear path; turned to grief are those straight paths of yours! / It is sweeter to my mouth than honey, to dilute my drink with tears, and to chain my feet in your chains.

יֵעָרֵב לְעֵינַי, שֶׁאֵב מִיָּמִי דָמְעֵי, עַד־יִכְלוּ לְכֹל מַחְזִיק בְּכַנְף מֵעִלְיָךְ:
 אַךְ יִחְרְבוּ בְרַדְתָּם עַל לִחְיִי, עִבּוּר כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמֵי לִגְדֵךְ בְּעִלְיָךְ:
 לָקַח צִרוֹר כֶּסֶף, הִלַּךְ בְּדַרְדָּר לְמַרְחֹק, וְעִמּוֹ הֲלֵא נָסוּ צִלְלֶיךָ:
 וְאֲנִי כְשֶׁכּוֹל וְגִלְמוּד נִשְׁאַרְתִּי לְבַד מֵהֶם, בְּתַרְן בְּרֵאשׁ הַר מִגְדֹלְיָךְ:
 לֹא אֶשְׁמַע עוֹד לְקוֹל שָׁרִים וְשָׂרוֹת, עָלַי כִּי נִתְקוּ מִיְתְרֵי תִפְי חֲלִילְיָךְ:
 אֶלְבֵּשׁ וְאַתְכַּסּ בְּשֵׁק, כִּי לִי מְאֹד יָקָרוּ, עֲצֻמוֹ כְּחוֹל יִרְבִּיּוֹן נַפְשׁוֹת חֲלִילְיָךְ:
 אֶתְמַה מְאֹד עַל מְאוֹד הַיּוֹם, אֲשֶׁר יוֹרַח אֵל כָּל, אֲבָל יִחְשַׁךְ אֵלַי וְאֶלְיָךְ:
 יַעֲקִי בְקוֹל מִר לְצוֹר, עַל שְׁבוּרֹנְךָ וְעַל חֲלִילְיָךְ, וְלוֹ יִזְכֹּר אֶהְבֵּת כְּלוּלְיָךְ:
 חֲגִרִי לְבוֹשׁ שֵׁק, עָלַי הִהְבַּעְרָה אֲשֶׁר יִצְאָה לְחַלְקִי, וְסִפְתָּהּ אֶת תְּלוּלְיָךְ:
 כִּימוֹת עֲנוּתְךָ יִנְחַמְךָ צוֹר, וְיִשִּׁיב שְׁבוֹת שְׁבִטֵי יִשְׂרוּן, וְיֹרִים אֶת שִׁפְלֵיךָ:
 עוֹד תַּעֲדִי בְעֵדֵי שָׁנִי, וְתַף תִּקְחִי, תִּלְכִּי בְמַחּוֹל וְצִהְלִי בְמַחּוֹלְיָךְ:
 יוֹם לְכַבֵּי, בְּעֵת צוּרֵי לְאוֹר לְךָ, וְיִגְיֶיהָ לְחֹשֶׁכְךָ וְיֵאִירוּ אֶפְלֵיךְ:
 ירבוה לא ג

I find it pleasing to fetch all my tears until they are gone, for all those who
 cling to the hem of your robes. / But my tears dry up as they run down my
 cheeks, for my compassion is in a fever over the departure of your Master! /
 He took His pouch of silver and went on a distant journey, and with Him fled
 your [protective] shadows! / And I, bereaved and forlorn, remained alone
 without them, like a mast atop the mountains of your towers. / No longer will
 I listen to the voices of your singers, for severed are the strings of your timbrels
 and flutes. / I will dress and cover myself with sackcloth, for very precious to
 me, greater and more numerous than sand, are the souls of your victims. / I
 am very puzzled by the light of day which shines upon all, but remains dark
 for me and for you.

יַעֲקִי Cry in a bitter voice to your Rock about your breach and your illness. Perhaps
 He will remember the love of your betrothed! / Gird yourself in a sack garment
 because of the fire which tore you to shreds and flattened your hills! / For as
 long as your suffering lasted will your Rock console you. And He will bring
 back from captivity the tribes of Jeshurun and will lift up your lowly ones! /
 You will again adorn yourself in scarlet and take up the timbrel, march in a
 circle, and rejoice in your dances! / My heart will be uplifted when my Rock
 is again a light for you, when He will illuminate your darkness and dispel
 your gloom! Jer. 31:3

Kinah Marking the 28th Anniversary of the Horrific AMIA Attack: Laura Shaw Frank

---

Written by Rav Avi Weiss

A Kinnah Marking the 26th Anniversary of the Horrific AMIA Attack
קינה לציין 26 שנה לחתקפה הנוראה על המרכז הקהילתי היהודי בבואנוס איירס (AMIA)

*On the morning of the tenth of Av, the Temple in Jerusalem was still burning.
Almost two thousand years later, on that same day, the tenth of Av 5754, at 9:53am, 85 people were murdered and another 300 wounded when terrorists blew up the AMIA Jewish community center in Buenos Aires. It was the deadliest attack against Jews in the Diaspora since the Shoah.*

בבקר של י' באב עידן בערו שירי המקדש בירושלים.
כמעט אלפים שנה מאחר יותר, בעצם היום הזה ממש, ב-י' באב תשנ"ד, בשעה 9:53 בבקר, נרצחו שמונים וחמשה בני אדם
ונפצעו שלוש מאות בני אדם, כאשר מחבלים בני עולה פוצצו את המרכז הקהילתי היהודי בבואנוס איירס.
היתה זו ההתקפה הרצחנית ביותר כנגד יהודים בגולה מאז אימי השואה.

Explosion rocks the city.
The Jewish center shattered, in ruins.
A shofar blasts
and not even a still, small sound is heard.
Deafening silence.

פיצוץ הרעיד את העיר.
המרכז היהודי התנפץ, כלו בתרבות.
שופר תקע
אך שום קול דממה דקה לא נשמע.
שתיקה מחרישת אזניים.

And then the screams--the shrieks, the cries.
Bodies torn apart, strewn everywhere, blood flows.
Sirens, police, firefighters,
Israeli recovery teams combing through the rubble.
Who alive, who dead. Who by stone, who by suffocation, who by fire.

ואז ההללות – התזעקות, קול הבכי.
גופות שסועות, משלכות לכל עבר, דם זורם.
צופרים, משטרה, כבאים,
חילת חלוצי ישראלית סורקת את התרבות.
מי יחיה ומי ימות. מי בסקילה ומי בהתיקה. מי באש.

Families waiting. Where is God? a boy wails.
His sister, Cynthia Veronica, found among the dead.
Another boy, not yet bar mitzvah,
clasps his brother, his parents.
Their sister, daughter, Yanina, named among the dead.

משפחות ממתינות. אלהים, איפה? נער מקונן.
גופת אחותו, סינטיה ורניקה, בין המתים.
נער אחר, טרם חגג את הגיעו למצוות,
נצמד לאחיו, להוריו.
שמה של אחותם, בתם, ינינה, נמנה בין המתים.

A woman lay in hospital
in stunned silence.
Her five year old son, Sebastian,
struck by a fragment on their morning walk, dead.

אשה מוטלת בבית החולים
שתיקה מאבנת.
בנה בן החמש סבסטיאן,
נפגע מריסיס בעת טיול הבקר שלהם, מת.

In a tent near the devastation, a family sits seven days,
waiting for Susy – mother, wife.
Finally, the news.
Now home,
for seven days they sit again.

באתל ליד ההריסות, משפחה יושבת שבועה ימים,
ממתינה לסוזי, אם, רעייה.
וסוף סוף, הודיעה.
הביתה,
שבועה ימים ישבו שנית.

Twenty-five years later, families doubly betrayed:
The violence of murdered loved ones,
the violence of justice not done.
No terrorists apprehended, not one.

עשרים וחמש שנים מאחר יותר, פעמים נבגדו:
האלימות שבהריגת אהוביהם,
האלימות של צדק שלא נעשה.
שום מחבל לא נלכד, אף לא אחד.

For twenty-five years,
covers, obstructions, an honest prosecutor assassinated.
"Justice!" the still boiling blood of the murdered Zecharya demands.
Yet there is no justice.

במשך עשרים וחמש שנים,
חפוי, מכשולים, תובע ישר דרך נרצח.
"צדק!" זועק דמו הרוחת של זכריה.
אך אין קול ואין עונה.

the violence of justice not done.
No terrorists apprehended, not one.

For twenty-five years,
coverups, obstructions, an honest prosecutor assassinated.
"Justice!" the still boiling blood of the murdered Zecharya demands.
Yet there is no justice.

From the ground, the blood seeps still.
The cries remain unstilled.
"O Earth, do not cover my blood,
and let there be no resting place for my cry," Job implores.

Undying love will defeat undying hate,
and overpower death.
Twenty-five years later, the bereaved love,
marry, create families.
They serve *Am Yisrael* and all people —
this is our path too.
But they do not forget, and we do not forget.

"The voice of your brother's bloods cry out to Me!" says the Lord.
All of the bloods
of all our brothers
and all of our sisters
they cry out for justice,
they will not be stilled,
they will be heard.

האלימות שבהריגת אהוביהם,
האלימות של צדק שלא נעשה.
שום מחבל לא נלכד, אף לא אסוד.
במשך עשרים וחמש שנים,
חפזי, מכשולים, תובע ושר-דרך נרצח.
"צדק!" זועק דמו הרוחה של זכריה.
אף אין קול ואין ענה.

הדם עודו מפעפע באדמה.
הזעקה טרם גועה.
"ארץ אל תכסי דמי,
וצל יהי מקום לזעקתי," התסגן איוב.

אהבה שאין לה קץ תביס את השנאה הנצחית,
ותגבר על המוות.
עשרים וחמש שנים מאסר יותר, האבלים אוהבים,
נשואים, מקימים משפחות.
הם משירתים את עם ישראל ואת כל האנושות –
זו גם דרכנו שלנו.
אף הם לא ישכחו, ואף אנחנו לא ישכחנו.

"קול דמי אחיך צועקים אלי," אמר ה'.
הדמים בלם
כל אחינו
כל אחיותינו.
זועקים נורשים צדק,
איש לא ישתיק אותם,
קולם ישמע.

This Kinnah was composed by Rabbi Avi Weiss, translated into Hebrew by Prof. Avigdor Shinan and vocalized by Araleh Admanit. Rabbi Weiss wishes to thank Rabbi Ezra Seligson and others for their input and encouragement.

הקנה זו נכתבה בידי הרב אבי נויס ונרצמה לעברית בידי פרופ' אביגדור שינאן. המספר מבקש להודות לרב עזרא זליגסון ולכל האסירים על תגובותיהם ועל דברי העידוד.

Kinah No. 50: R' Bracha Jaffe

אֵיכָה תִּפְאַרְתֵּנוּ
מִרְאֲנֵשֵׁינוּ הַשְּׁלֶכֶת

#50 Koren (p. 635)

50

קינה לישש נאות ריבוא קדושי שואת תרצ"ט-תש"ה
מאת הרב אברהם רוזנפלד

אֵיכָה תִפְאָרְתֵנוּ מֵרֵאשִׁינוּ הַשְּׁלֵכֶת
אֵיכָה פָּנֶיךָ מִמֶּנּוּ הִסְתַּרְתָּ
אֵיכָה קִצַּפְתָּ וְלֹא חֲמַלְתָּ:

בְּלֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָה, בְּיוֹם צוּם וְעֶצְרָה
בְּאֵנוּ לְפָנֶיךָ לְסַפֵּד וּלְבַכּוֹת בְּקִינָה וּבִילָלָה
בְּזַכְרֵנוּ אֶת קְדוּשֵׁי הַשּׁוֹאָה תרצ"ט-תש"ה:

גֵּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר אֶהְבֵּת שִׁבְרָתָהּ.
גִּדְעַת רַמֵי הַקּוֹמָה, וְהַגְבַּהִים הַשְּׁפֵלִת
גִּפְנֵנוּ לְשִׁמָּה וְתִאֲנַתְנוּ לְקִצְפָה שְׁמַתָּה:

דְּבָקוּ עֲצָמֵינוּ לְעוֹרֵנוּ וּבִשְׂרָנוּ
דָּכָה דְּכִית לְאֶרֶץ חַיֵּינוּ
דִּלְפָּה מִתּוֹגָה וְאַנְחָה נִפְשָׁנוּ:

הַנְּאֻהָבִים וְהַנְּעִימִים, הַיִּשְׂרִים וְהַתְּמִימִים
הִטְעֵנוּ בְּקִרְוֹנוֹת כִּבְשִׁים וּבְקָרִים
הַחֵם מִחֶנֶק, וְהִפְתָּ חַיִּים חֲתוּמִים:

וְתִיקִים יוֹשְׁבִים עַל הָאָרֶץ דּוֹמְמִים
וּמָה הָיְתָה חֲשֵׁאתֶם, הֵם שׁוֹאֲלִים
וְלִמָּה נִגְזַר הַדֵּין בְּלֵי רַחֲמִים:

זְכוֹר הַתּוֹכַר אֶת צַעֲקַת הָעֲנוּיִם
זַעֲקַת הַיְתוּמִים הַגְּלֻמוּדִים וְהַנְּעֻבִים
זְלוּל חֲכָמִים, וְתִלְמִידֵיהֶם הָאֲהוּבִים:

חִילִים רֵאשֵׁי בֵּית אָבוֹת גְּבוּרִים
חִלְלִים וּמְדַקְרִים נִפְלוּ מִלְּיוֹנִים
חֲרָפָה וּמִשְׁמָה הִיְתָה לְגוֹיִם:

50

*In Memory of Our Six Million Martyrs Who Perished during 1939–1945
by Rabbi Abraham Rosenfeld*

⌘ Alas, how You have cast down the glory from our heads.
⌘ Alas, how You have kept Your face hidden from us.
⌘ Alas, how You have grown angry and refused to show compassion.

⌘ With a broken, heavy heart, on a day of fasting and commemoration,
⌘ we have come before You to eulogize and shed tears,
in elegies and wailing,
⌘ as we recall the martyrs of the Holocaust, 1939–1945.

⌘ You have smashed the glory of Jacob that You once loved.
⌘ You have cut down those men of stature and
laid low those who were once high.
⌘ You rendered our vines desolate and left our figs trees to be ravaged.

⌘ Our bones stuck to our skin and flesh.
⌘ You abased our lives into the dirt.
⌘ Our souls have given out from sorrow and groaning.

⌘ The beloved ones, the pleasing ones, the honest and the innocent
⌘ were loaded up into cattle cars like sheep.
⌘ The heat was stifling and the doorways were sealed.

⌘ Pious individuals sat silent on the ground
⌘ asking what their sin was,
⌘ and why judgment was passed without any pity.

⌘ Recall the screams of the humble,
⌘ the shouts of the orphans, the lonely and abandoned,
⌘ the mocking of the wise, and their beloved students.

⌘ Soldiers, mighty heads of households,
⌘ murdered and pierced, they fell by the millions,
⌘ bringing shame and desolation upon the nations.

טַפְּחָנוּ וּרְבִינוּ, הַאֲכֹר כָּלֶם וְהַשְׁמֵם
 טְרוֹף טְרוֹף כּוֹאֲבִים לְשֹׁפֵךְ דָּמָם
 טַבַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רְבּוּא מִי זָמָם:
 יָרְדוּ חַיִּים שְׂאוּלָה, בְּשִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל וּבְאָנֵי מֵאָמִין
 יֵצְאוּ נְשִׁמוֹתֵיהֶם מְעֻטְרִין בְּטַלִּית וּתְפִלִּין
 יִבְשׂוּ וְיִכְלְמוּ וְיִהְיוּ כְּאֵין הָרוּצְחִין:
 כָּלָה שְׂאֲרֵנוּ וּלְבַבְנוּ עַל שֹׁבֵר חֲלֻקְנוּ
 כָּלְנוּ נוֹשְׂאִים קוֹנָה בְּאֶבְדֵּן חֲצֵי עַמְנוּ
 כִּי שְׂקוּלָה הַשּׂוֹאָה בְּשַׂרְפַת בַּיִת אֱלֹהֵינוּ:
 לְאוֹשׁוּיץ בּוּכְנֵלֵד, בְּרִגְדֵּבֵלוֹן, דַּאֲכָאוּ, מִידְנֵק וּטְרַבְלִינְקָה
 לְקָחוּ וְהִדְחִקוּ בְּחֹדְרֵי גֹ, וְנִשְׂרְפוּ בְּמוֹקְדוֹת הַכְּבָשִׁים בְּחֶרֶף
 לְחַמּוֹ הַקְּדוֹשִׁים הַטְּהוּרִים, וְנִפְלוּ בְּגַבּוּרִים בְּגִטּוֹ וּרְשָׁה:
 מִכָּל פְּנֵה זֹעֲקִים דְּמֵיהֶם הַקְּרוּשִׁים
 מִתֵּי יְבוּא קֶץ לְפָנֵינוּ הָאֲנוּשִׁים
 מִסְּפַד מֵר וְקוֹנָה שְׂאוּ עַל הַקְּדוּשִׁים:
 נֶאֱצַו הַנּוֹאֲצִים אֶת הַבְּרִית וְאֶת תּוֹרָתָנוּ
 נִפְלוּ עֲלֵינוּ מִחֶרְפֵּיךָ, וְנִבְכָּה בְּצוּם נִפְשָׁנוּ
 נִפְלָה עֲטֹרַת רֵאשִׁנוּ, אוֹי נָא לְנַחֲלָתָנוּ:
 סִפְרֵי תוֹרָה לְגוּרִים קָרְעוּ וְטִמְאוּ בְּיָדֵיהֶם
 סָרְקוּ בְּשָׂר שְׂאֲרֵינוּ, וְעוֹרֵם הִפְכוּ לְקְשׁוּטֵיהֶם
 סִפְדוּ וְהִגְרוּ שֶׁקַּי, וְהִילִילוּ עֲלֵיהֶם וְעַל טַפֵּיהֶם:
 עֵינֵינוּ זֹלְגוֹת דָּם דְּמֻעוֹת
 עַל שַׂרְפַת בְּתֵי כְּנִסְיוֹת
 עַל הִרְסַת יְשִׁיבוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת:
 פָּרְצוּ קְהִלּוֹתָנוּ וְהִרְסוּ עֲדָתָנוּ
 פָּחַד קָרְאָנוּ וּרְעָדָה אֲחֻזָּתָנוּ
 פָּנֵינוּ כִּסְתָה כְּלָמָה בְּצֻרוֹתָנוּ:

- ו We nurtured and multiplied, but the cruel one destroyed them.
 ט They tore our young like wolves to spill their blood.
 ט Whoever plotted the slaughter of six million?
 י Life has been lowered into the afterlife,
 to the sounds of "Shema Yisrael" and "Ani Ma'amin."
 י Their souls gave out as they were adorned with tallit and tefillin.
 י May the murderers be shamed and embarrassed
 and become non-existent.
 ז Our remnants and hearts have given out over the ruin of our lot.
 ז We all raise our voices in lament as half our nation was lost.
 ז For the Holocaust was equal to the burning of the House of our God.
 ח To Auschwitz, Buchenwald, Bergen-Belsen, Dachau,
 Majdanek and Treblinka,
 ח they were taken away and pressed into gas chambers,
 and burnt in the flames of the furnaces in shame.
 ח The holy martyrs fought and fell as heroes in the Warsaw Ghetto.
 ט From every corner their dried blood screams.
 ט When shall an end be put to these mortal dangers?
 ט Till when must we eulogize the holy martyrs in bitter lamentations?
 י The Nazis disgraced our covenant and Torah.
 י Those who shame You, fell upon us, and we cry our hearts out in fasting.
 י The crown of our heads has fallen, woe is our heritage.
 יב The Torah scrolls were torn to pieces and defiled in their hands.
 יב They scraped the flesh off our remnants,
 and turned their skin into adornments.
 יב Lament and don sackcloth, sing the praises of the martyrs
 and their children.
 יג Our eyes run with the blood of tears,
 יג for the burning of the synagogues,
 יג and the destruction of the schools and study halls.
 יד They smashed our congregations and destroyed our communities.
 יד Fear and trembling took hold of us.
 יד Our faces were covered with shame in our time of trouble.

צִיָּה עָרְקוּ בְּחֹסֶר וּבְכַפָּן
צְנוּעוֹת בְּנַפְשָׁן שָׁלְחוּ יָדָן
צִעֲקָה בַּיָּם סוּף נִשְׁמַע קוֹלָן:

קְרוֹבִים וַיְדִידִים חֲבִיבִים, חֲסִידִים וַיִּשְׂרִים
קְדוּשִׁים וְטְהוֹרִים, כְּזֹהַר הַרְקִיעַ מִזֹּהָרִים
קְבֹלֵם וְהַסְתִּירֵם בְּסֹתֵר כְּנַפְיֶךָ לְעוֹלָמִים:

רַחוּם, זְכֹר בְּרַחֲמֶיךָ אֶת שְׂרִידֵי נַחֲלֹתֶךָ
רְבוֹן הָעוֹלָמִים, הֲסֹר דָּאָגָה וְרוּגָה מֵעַמְּךָ
רִשְׁעַת הַגּוֹיִם וְשׂוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל תִּעַקֵּר בְּזַעֲמֶךָ:

שְׁבוּיִם הַדְרֹר, וּפְקַח קוֹחַ לְאַסוּרֵינוּ
שִׁמְן שִׁשׁוֹן תַּחַת אֲבֵל תַּעֲטֹרֵנוּ
שָׁלוֹם וְשִׁלוֹהַ תְּשִׁים לָנוּ וּלְאַרְצֵנוּ:

תָּרִים קִרְנֵנוּ וְתַחֲיֵשׁ גְּאֻלָּתֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
תִּגַּל עֲרֵבָה וְתִפְרַח כַּחֲבַצְלֹת יִשְׂרָאֵל מְדִינָתֵנוּ
תְּבָרְכֵנוּ בְּבְרִכַת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב אֲבוֹתֵינוּ:

צ They escaped to the wilderness in a time of want and famine.
צ Those modest by nature tried their hand,
צ but their voices were heard like the screams by the Sea of Reeds.

ק Relatives, friends, beloved ones, the pious and honest,
ק the holy and pure, they shine with the brilliance of heaven.
ק Receive them and hide them in the folds of Your wings forever.

ר O compassionate One, recall the remnants of Your heritage with pity.
ר Master of the universe, remove all worry and sorrow
from the heart of Your nation.
ר In Your anger, uproot the evil of the nations of the world
and those who hate Israel.

ש Free the captives and break open the prison for those who are bound.
ש Anoint us with joyous ointment in place of mourning.
ש Bring peace and calm to us and our land.

ת Raise up our glory and hasten our redemption in our days.
ת May the plains of Jordan rejoice and may our
State of Israel bloom like a desert rose.
ת Bless us by the grace of Abraham, Isaac and Jacob, our forefathers.

Kinah No. 48: R' Steven Exler

קִינָה לְזִכְרוֹן הַקְּדוֹשִׁים נֶשֶׁל

חֲרַבָּן יְהוּדֵי אִירוּפָּה

#48 Koren (p. 627) • Written by the Admore of Bubov

קינה לזכרון הקדושים של חורבן יהודי אירופה
מאת הרב שלמה הלברשטם, האדמו"ר מבובוב

זְכוּ נָא וְקוֹנוּ בְּלִי יִשְׂרָאֵל, קוֹלְכֶם יִשְׁמַע בְּרָמָה
כִּי הִשְׁמִידָה וְרַמְנִיָּה אֶת עַמּוֹנוֹ בַּיָּמִי זֶעַם הַמֶּלֶחֶמָה
בְּמִיתוֹת מְשׁוֹנוֹת אֲכֹזְרוֹת, בָּרָעַב וּבְצָמָא
אֶל תִּשְׁכַּחוּ בְּכָל הַדּוֹרוֹת, עַדֵּי תִּזְכּוּ לְרֵאוֹת בְּנַחְמָה
צַעֲקֵתֶם וּבְכִילוֹתֵיהֶם, צַפּוּפִים וְסִגּוּרִים בְּקִרְוֵי
כְּצֹאן לְטֶבַח יוֹבְלוּ לְשׂוֹרְפָה בְּכַבְשׁוּנִים
קוֹל שׁוֹעֵם יִזְכֵּר תָּמִיד לִפְנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנִים
בְּקִרְאָם שָׁמַע יִשְׂרָאֵל, מִסְרוּ נַפְשָׁם לְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים
רֵאשֵׁי יִשִּׁיבוֹת וְתַלְמִידֵיהֶם, וְהַמּוֹנֵי עִמָּךְ שָׁמָּה
הַעֲבִידִים בְּעִנּוּיִם קָשִׁים, וְהַרְגוּם בְּיַד רָמָה
דְּמֵי יְלָדִים רַבִּים צוֹעֲקִים אֵלֶיךָ מִן הָאָרֶמָה
נָקָם נִקְמַת טָף וְנָשִׁים, לֹא תַחֲיֶה כָּל נַשְׁמָה
עַל שְׂרֵפַת אֲלֵפֵי מִדְרָשׁוֹת וּבֵתֵי כְּנִסְיוֹת
רַבּוֹת סִפְרֵי תוֹרָה וְלוֹמְדֵיהֶן, נְקוּזֵן בְּשֵׁאוֹת
שִׁלְחוּ בָאֵשׁ מִקְדָּשֵׁי אֵל, הִצִּיתוּ וְעִנְיָנוּ צוֹפִיּוֹת
יִשְׁלַם הַמַּבְעִיר אֶת הַבְּעֵרָה, יָדִין בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת
זַעֲקוּ שָׁמַיִם וְאָרֶמָה עַל אֲלֵפֵי עִירוֹת מִבְּצֵרֵי תוֹרָה
אֲרָצוֹת אִירוּפָה וְקַהֲלוֹתֶיהָ, נוֹחֲלֵי וּמְקִיְמֵי מִסּוּרָה
צַדִּיקִים וְקִנְיָם וְחַסִּידִים, דְּבָקֵי אֱמוּנָה טְהוֹרָה
מֵיּוֹם גְּלוּנוֹ מֵאֲרָצְנוּ, לֹא הָיָה כָּזֶה בְּלוֹיֵן נוֹרָא
רַחֵם עַל שְׂאֲרֵיתֵנוּ, הִבֵּט נָא מִשְׁמַיִם
לְמַחְנוֹת הַקְּדוֹשִׁים, פִּי עֶשֶׂר כִּיּוֹצְאֵי מִצְרַיִם
קוּמֵם בֵּית קְדֻשָּׁנוּ, וְנַחֲמָנוּ בְּכַפְלָיִם
וּזְמַמְנוּ, וְהִבְיֵאֵנוּ לְצִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם.

*In Memory of the Martyrs of the European Hurban
by Rabbi Shlomo Halberstam, the Bobover Rebbe*

זְכוּ Always remember, and mourn all of Israel,
let your voices be heard on high.
For Germany has destroyed our nation in the furious days of the war,
with cruel and unusual deaths, by hunger and thirst;
do not forget for all generations, until we merit consolation.
צַעֲקֵתֶם Their shouts and their cries, crowded into cattle cars
like sheep to the slaughter, led to the crematoria.
Let the sound of their pleas forever reverberate
before the One who dwells on high,
as they shouted out "Shema Yisrael" and martyred themselves for the
Master of all Masters.
רֵאשֵׁי Revered teachers of Yeshivot and their prize students, and the multitudes
of the nation,
were enslaved, inhumanly tortured, and murdered with no compunction.
The blood of young children cries out to You from the ground;
avenge the infants and the women! Spare no soul among Your enemies.
עַל For the burning of countless houses of study and prayer,
tens of thousands of Torah scrolls and Torah scholars,
we will eulogize with songs of desolation.
They set fire to sanctuaries of God, set the pyres as we looked on.
The arsonists must pay for their arson!
He will pass judgment on the nations so full of corpses.
זַעֲקוּ Cry out, Heaven and Earth, for the thousands of towns,
fortresses of Torah,
each European country and its communities,
observers of our sacred tradition,
for the righteous, the elders, the devout who clung to their pure faith.
From the day we were exiled from our homeland we have not experienced
such catastrophe.
רַחֵם Have mercy on the remnants of our nation. Look down from heaven
upon the holy camps, ten times the number of those
redeemed from Egypt.
Re-establish our Holy Sanctuary, redouble our solace:
Lift us up, and bring us to Zion and Jerusalem.

Kinah No. 45: R' Ezra Seligsohn

אֵלֵי צִיּוֹן וְעַרְיָה כְּמוֹ אִשָּׁה בְּצִירָיָה

#47 Rosenfeld (p. 176) • #45 Artscroll (p. 390) & Koren (p. 611)

At this point, many congregations say one or more of the kinot in memory of the victims of the Holocaust (page 620).
The following kina is said standing and recited responsively with the Leader.

45

This elegy, the only one which is chanted to a melody, closes the kinot. The first stanza, often repeated as a refrain, calls upon Zion to weep, comparing her to a woman in the pangs of childbirth, and to a young wife bereaved of her husband. The eleven subsequent stanzas follow a fixed form: rhyming couplets which include an alphabetic acrostic, with each stich detailing one of the calamities of the Destruction. Commentary for this kina begins on page 614.

יִיאֵל אֱלֹהִים

אֱלֹהֵי צִיּוֹן וְעָרֶיהָ / כְּמוֹ אִשָּׁה בְּצִירֶיהָ.
וּכְבַתּוּלָהּ חֲגוּרַת שָׂק / עַל בַּעַל נְעוּרֶיהָ:

עָלֵי אֲרָמוֹן אֲשֶׁר נָטַשׁ / בְּאֲשֻׁמֹת צֶאֱן עֲדָרֶיהָ.
וְעַל בֵּיאוֹת מְחַרְפֵּי אֵל / בְּתוֹךְ מְקַדֵּשׁ חֲדָרֶיהָ:

עָלֵי גְלוֹת מְשָׁרְתֵי אֵל / מִנְעִימֵי שִׁיר וְזָמְרֶיהָ.
וְעַל דָּמָם אֲשֶׁר שָׁפַךְ / כְּמוֹ מִימֵי יְאוּרֶיהָ:

עָלֵי הַגִּיּוֹן מְחוּלָּהָ / אֲשֶׁר דָּמָם בְּעָרֶיהָ.
וְעַל וְעַד אֲשֶׁר שָׁמַם / וּבִטּוֹל סִנְהֶדְרֶיהָ:

עָלֵי זְבָחֵי תְּמִידָהּ / וּפְדִיּוֹנֵי בְּכוֹרֶיהָ.
וְעַל חִלּוּל כְּלֵי הַיֵּכֶל / וּמִזְבַּח קְטוּרֶיהָ:

עָלֵי טַפֵּי מְלֻכְיָהּ / בְּנֵי דוֹד גְּבִירֶיהָ.
וְעַל יַפִּים אֲשֶׁר חָשַׁךְ / בָּעֵת סָרוּ בְּתָרֶיהָ:

עָלֵי כְבוֹד אֲשֶׁר גָּלָה / בָּעֵת חָרְבָן דְּבִירֶיהָ.
וְעַל לוֹחֶץ אֲשֶׁר לָחֵץ / וְשֵׁם שְׂקִים חֲגוּרֶיהָ:

עָלֵי מַחֵץ וְרַב מִבּוֹת / אֲשֶׁר הִכּוּ נְוִירֶיהָ.
וְעַל נְפוּץ אֱלֵי סֵלַע / עוֹלָלֶיהָ נְעוּרֶיהָ:

עָלֵי שְׂמֻחַת אוֹיְבֶיהָ / בְּשַׁחֲקָם עַל שְׂבָרֶיהָ.
וְעַל עֲנֵי בְּנֵי חוּרִין / נְדִיבוֹתָהּ טְהוּרֶיהָ:

45

אֱלֵי Lament, Zion and her cities, like a woman in her labor pains,
like a maiden girl in sackcloth for the husband of her youth.

Joel 1:8

עָלֵי For the palace now deserted because
of the sin of the sheep of her flocks,
and for the intrusion of God's blasphemers
into the chambers of her sanctuary.

עָלֵי For the exile of God's servants, the sweet singers of her songs,
and for their blood which has been spilled like the waters of her rivers.

עָלֵי For the lyrics of her dances, now silenced in her cities,
and for the council now devastated, and the abolition of her high courts.

עָלֵי For her daily sacrifices and the redemption of her first born,
and for the defilement of the Temple vessels and the altar of her incense.

עָלֵי For the little children of her kings, the sons of David, her princes,
and for their beauty which was darkened
when she was divested of her crowns.

עָלֵי For the glory that was dispelled at the time her shrines were destroyed,
and for the oppressor who tormented
and placed sackcloth around her waist.

עָלֵי For the wounds and many blows with which her sainted ones were
struck,
and for the smashing upon the rock of her babes, her young ones.

עָלֵי For the joy of her enemy rejoicing over her downfall,
and for the torture of those once free, her noblemen, her pious ones.

עֲלֵי פֶשַׁע אֲשֶׁר עֲוֹתָהּ / סָלַל דֶּרֶךְ אֲשׁוּרֶיהָ:
וְעַל צְבָאוֹת קִהְלֶיהָ / שְׁזוּפְנֶיהָ שְׁחָרֶיהָ:

עֲלֵי קוֹלוֹת מְחַרְפֵּיהָ / בְּעֵת רַבּוֹ פְּגָרֶיהָ.
וְעַל רִגְשַׁת מְגִדְפֶיהָ / בְּתוֹךְ מִשְׁכַּן חֲצֵרֶיהָ:

עֲלֵי שִׁמְךָ אֲשֶׁר חָלַל / בְּפִי קָמִי מִצִּירֶיהָ.
וְעַל תַּחֲנוּן יְצֻחוֹ לְךָ / קָשָׁב וּשְׁמַע אֲמָרֶיהָ:

אֲלֵי צִיּוֹן וְעָרֶיהָ / כְּמוֹ אִשָּׁה בְּצִירֶיהָ.
וּכְבַתּוּלָהּ חֲגוּרֶת שֶׁקַּ / עַל בְּעַל נְעוּרֶיהָ:

עֲלֵי For the sin which diverted her footsteps from the cleared path,
and for her numerous communities, tarnished and charred.

עֲלֵי For the voices of those who mocked her as her corpses mounted,
and to the scoffing mob in the very midst of her Temple courtyards.

עֲלֵי For Your name which is desecrated in the mouth
of those who stand against her,
and for the prayer which they shout to You, "Hear and heed her words!"

אֲלֵי Lament, Zion and her cities, like a woman in her labor pains,
like a maiden girl in sackcloth for the husband of her youth.